ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 51—52

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ·—ΔΟΞΑΣΑΤΕ!

Ἡ ἑορτὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως εἶνε μεγίστη χριστιανικὴ ἑορτή. Εἶνε ἡ ἀπαρχὴ τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν. Θὰ ὑπῆρχεν ἡ χαρὰ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἐὰν δὲν προηγεῖτο αὐτῆς ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ; Θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀπαριθμηθῶσιν αἱ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἀναφερόμεναι εὐεργεσίαι, θὰ ὑπῆρχον αἱ θαυματουργικαὶ ἰάσεις, τὰ θαύματα τῶν πέντε ἄρτων, τῆς ἀναστάσεως νεκρῶν, τῆς ἐκβολῆς τῶν δαιμόνων καὶ ὅ,τι ἄλλο περιέχουν τὰ Εὐαγγέλια, ἂν δὲν ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός; Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἀρχίζουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο ἡ μοναδικὴ εὐχὴ καὶ προτροπὴ πάντων τῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ διδαχθέντων ὑπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας λόγων ἦτο πάντοτε ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις: «Χριστὸς γεννᾶται· —δοξάσατε! Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν·—ἀπαντήσατε! Χριστὸς ἐπὶ γῆς·—ὑψώθητε! Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε, λαοί» !—ἀναφωνοῦν οἱ πάντες μετὰ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἀλλ' ἡ χαροποιὸς γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶνε μυστήριον θαυμαστὸν καὶ ἀσύνηθες. Ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐγένετο παιδίον ἵνα καὶ ἡμᾶς καταστήσῃ τοῦ Θεοῦ τέκνα. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνάκειται ἐν φάτνῃ ἀλόγων ζώων. Ὁ ἀπαθής, ὁ ἀσώματος, ὁ ἀκατάληπτος ἀνέχεται ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν διὰ νὰ καταπατηθοῦν αἱ ἁμαρτίαι τῶν ἀνόμων· λαμβάνει τὸ σῶμά μας καὶ τὴν φύσιν μας διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ θεῖόν του πνεῦμα. Ἰδοὺ τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀσύλληπτον μυστήριον. Ἀλλὰ μήπως θαυμαστὸν καὶ ἀσύλληπτον ἐπ' ἴσης μυστήριον δὲν εἶνε ἡ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο μετοχὴ τῆς Παρθένου; Διὰ τοῦτο ὁ Μέγας Βασίλειος συμβουλεύει ὅπως ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, ὡς γέννησις Θεοῦ, τιμᾶται διὰ σιωπῆς: εἶνε ἀπρόσιτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἀνέκφραστος διὰ λέξεων ἀνθρωπίνων ὁ τρόπος τῆς θείας γεννήσεως.

Ἀλλὰ τὸ ἀχώρητον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν μυστήριον τοῦτο οὐδαμῶς ἐμποδίζει νὰ ἐννοήσωμεν καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἐνσάρκωσις αὕτη τοῦ Θεοῦ, ἤτοι ἡ ἐπὶ τῆς γῆς γέννησις αὐτοῦ ἦτο ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος. Ἐνθυμηθῶμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο ἡ ἀνθρωπότης ὅτε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου εἶχεν ἐπιστῆ. Οὐδαμοῦ τῆς γηΐνης ζωῆς ὑπῆρχε μία γωνία, ὅπου θὰ ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀκούσῃ μίαν φωνὴν δικαιοσύνης, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, ν' ἀναπαυθῇ: οὔτε ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, οὔτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, οὔτε ἐν τῇ πολιτείᾳ, οὔτε ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. Ἡ ἀδυναμία αὕτη καὶ ἡ κενότης ἀνησύχουν ὑπερβολικὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι, βλέποντες ἐπικείμενον τὸν ὄλεθρον τῶν ἀνθρώπων, ἤρχισαν νὰ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον παρακαλοῦντες πλέον ὁ ἴδιος νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ σώσῃ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. — Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἐθνικῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Βιργιλίου, τοῦ Κομφουκίου τὴν αὐτὴν ἐπανελάμβανον ἱκεσίαν.

Καὶ ἰδοὺ ὡς ἀπάντησις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην τοῦ κόσμου ἦλθεν ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν πλέον μηδὲ οἱ προφῆται ἴσχυον νὰ νικήσουν, καὶ ὁ νόμος εἶχε καταστῇ ἀνίσχυρος, καὶ οὐδὲν ἀπέμεινε μέσον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ὅπως ὁδηγηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς αὐτὸς ὁ Ποιητὴς τοῦ Παντὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος. Οὐδὲ εἶνε ἄνευ σημασίας ἡ πενιχρὰ καὶ ἄνευ «παρατηρήσεως» ἐν Βηθλεὲμ ἐμφάνισίς του. Ἐὰν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγεννᾶτο ἐν δόξῃ καὶ ἐνεφανίζετο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐν μεγαλοπρεπείᾳ καὶ θάμβει, ἐὰν ἐξέλεγε πρὸς τοῦτο τὴν διάσημον Ρώμην, ἐλάμβανε δὲ τὸ ὄνομα γηΐνου τινὸς βασιλέως καὶ διασήμου νομοθέτου ἢ οἱουδήποτε ἐν γένει μεγάλου ἀνδρός, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἄπιστοι ἄνθρωποι θὰ ἀπέδιδον τὴν ἐπελθοῦσαν ριζικὴν τοῦ κόσμου ἀνάπλασιν καὶ ἐκ βάθρων μεταβολὴν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ μεγαλεῖα τῆς δόξης, τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ πλούτου. Μετὰ τὸν γνωστὸν ὅμως τρόπον τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανίσεως

τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν τοιοῦτο δύναται νὰ λεχθῇ. Ἀπ' ἐναντίας, τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστόν: ὅτι τὸ πτωχὸν νήπιον τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἕλκει πρὸς ἑαυτὸ καὶ πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καὶ ἀσήμους καὶ ἐπισήμους, καὶ σοφοὺς καὶ ἀσόφους, καὶ πάντες ἐνωτίζονται ἐν θαυμασμῷ καὶ καταπλήξει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πάντες λαμβάνουσιν ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν. Ἰδοὺ ἡ χαρὰ τῆς Γεννήσεως, αὕτη εἶνε ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ, αὕτη εἶνε ἡ ἔννοια τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Ἆρά γε οἱ πάντες ἐνόησαν καὶ ἐννοοῦσι τὴν μεγάλην ταύτην χαρὰν τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος; Ἤδη κατ' αὐτὴν τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξαν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι «ἀπῆλθον» ἀπ' αὐτοῦ «εἰς τὰ ὀπίσω». Καὶ ἡ μετέπειτα ἱστορία τοῦ κόσμου ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν εἶνε οὐχὶ μόνον ἀναγνώρισις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀγὼν κατ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῶν εἴκοσιν αἰώνων ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μάτην ἐν τῇ κοσμικῇ ἱστορίᾳ ἀναζητεῖται ἄλλο τι θρησκευτικὸν ἢ ἠθικὸν σύστημα μεγαλοφυοῦς τινος ἀνδρός, δυνηθέντος νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νέον τι, εὐρύτερον, βαθύτερον, ὑψηλότερον, μεγαλοπρεπέστερον, ἱκανοποιητικώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθέντος. Μετὰ εἴκοσιν ὁλοκλήρους αἰῶνας δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι εἶνε ἓν ἐκ τῶν μέσων τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος· δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δυνατὸν νὰ γνωρίσωμεν τὸν Θεὸν καλλίτερον ἢ δι' ἄλλου μέσου ἢ ἀνθρώπου· ἀλλὰ θαρραλέως λέγομεν καὶ ὁμολογοῦμεν καὶ διακηρύττομεν, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος Χριστοῦ, μόνη αὕτη, εἶνε ἡ μόνη ἀληθής, καὶ ὅτι μόνη αὕτη διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἡ μοναδικὴ ὁδός, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ βαδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης διὰ νὰ σωθῇ.

Τοῦτο κατανοεῖται καὶ ἀσυναισθήτως ὁμολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πολεμίων τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Διότι ἐν αὐτῷ τῷ κατ' αὐτῆς ἀγῶνι ἡμεῖς οἱ πιστοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸν ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Σχεδὸν πᾶσα δῆλα δὴ ἄρνησις τοῦ θείου μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της ἐπόψεως, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τοῦ κύκλου τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν συμφερόντων της, ἐπιθυμεῖ, μ' ὅλα ταῦτα, νὰ εὕρῃ ἐν τῷ Ἰησοῦ τῆς Βηθλεὲμ τὶ ἰδικόν της καὶ νὰ λάβῃ ὡρισμένην σχέσιν ἀπέναντί του. Οὕτω συνέβαινε καὶ συμβαίνει ἀπὸ τοῦ γνωστικισμοῦ τοῦ β'. αἰῶνος μέχρι σήμερον, ὅτε ἡ ἄρνησις εἶνε ἑτοίμη νὰ θεωρήσῃ τὸν Χριστὸν ἐγγὺς πότε πρὸς τὸν βουδδισμόν, πότε πρὸς τὸν ἑλληνισμόν, καὶ πᾶσα δὲ φιλοσοφία περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ζωῆς ζητεῖ ἐνίσχυσιν εἰς τὸ κῦρός του. Πᾶς κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πόλεμος, πᾶσα ἄρνησις τῆς γνησίας ἐννοίας του ὡσεὶ διεξάγεται ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατασταθῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἰδικόν των ἀποκλειστικὸν κτῆμα. Τὸ παράδοξον τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἀφήσωμεν ἀπαρατήρητον, καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐναργεστέρων ἀποδείξεων τῆς πανανθρωπίνης συνειδήσεως ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ καὶ μόνῳ ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή.

Ὁποιανδήποτε περίοδον τῆς ἱστορίας κἂν μελετήσωμεν θὰ εὕρωμεν ἐναργεστάτην ἀπόδειξιν τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ μοναδικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ σημασίας. Πρῶτοι μάρτυρες τῆς ἀληθείας ταύτης ἦσαν οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. «Βασανίζετε καὶ φονεύετέ μας, ἔλεγεν ὁ Τερτυλλιανὸς πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ διώκτας· ἡμεῖς διαρκῶς θὰ πληθυνώμεθα. Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων εἶνε ἡ σπορὰ τῶν χριστιανῶν... Ἡ ἀκατάληπτος αὕτη ἀνδρεία μας ἐπενεργεῖ ὡς τὸ δραστηριώτερον κήρυγμα. Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε θεατὴς τοιούτου θεάματος καὶ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸ ἐξετάσῃ; Ποῖος δὲ μετὰ ἐπιμελῆ του ἐξέτασιν δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς;...»

Ἀλλ' ἔτι πλέον. Ἐὰν τὸ αἷμα τῶν χριστιανικῶν αἰώνων ὑπῆρξε σπόρος διὰ τὴν ἐφεξῆς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξ ἄλλου καὶ ὁ ἰδεολογικὸς κατ' αὐτοῦ πόλεμος οὐ μόνον δὲν τὸν κατέβαλεν, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον: συνέβαλεν εἰς τὴν βαθυτέραν ἐκτίμησιν καὶ πλουσιωτέραν ἐξήγησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς δύναταί τις νὰ ἀντιληφθῇ ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων κατ' αὐτοῦ ἐπιστημονικῶν ὑποθέσεων τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε τόσον βαθὺς καὶ τόσον πολύεδρος κατὰ τὸ περιεχόμενον, ὥστε ἡ πεπερασμένη ἀνθρωπίνη διάνοια δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ αὐτὸν πλήρως καὶ ἐν τῷ ἅμα. Εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διαπτύσσεται καὶ ἀποκαλύπτεται βαθμηδόν, εἰς τὴν τοιαύτην δ' αὐτοῦ διάπτυξιν καὶ ἀποκάλυψιν συνέτειναν αὐταὶ αὐταὶ αἱ ἑκάστοτε ἀρνήσεις τῆς θείας του προελεύσεως. Διὰ τοῦτο ὁ πιστὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε φοβεῖται οὔτε τοὺς παλαιοὺς Κέλσους καὶ Πορφυρίους καὶ Ἱεροκλεῖς καὶ Λουκιανούς, οὔτε τοὺς νεωτέρους Καντίους Ἑγέλους καὶ Δαρβίνους καὶ Σοπεγχάουερ καὶ τοὺς Νίτσε. Πάντες οὗτοι δι' ὅσων κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐφιλοσόφησαν ἀντὶ νὰ κλονήσωσιν αὐτόν, ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐνίσχυσαν τὴν ἐπιστημονικωτέραν αὐτοῦ δικαίωσιν καὶ κράτυνσιν. Καὶ αὐτὴ ἡ σημερινὴ

ἐνιαχοῦ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα οὐ μόνον δὲν εἶνε ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, ἀλλ' εἶνε τὰ μάλιστα ὠφέλιμος, διότι παρέχει ἀφορμὴν ἀναζωογονήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος καὶ κινεῖ πρὸς ἔτι μείζονα καὶ πολυτροπωτέραν κατοχήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν. Οὕτω σπουδάζεται βαθμηδὸν ὁ Χριστιανισμὸς ἀφ' ὅλων του τῶν πλευρῶν χάρις εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἀπιστίας καὶ ὁλονὲν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς πιστοὺς πλουσιώτεροι οἱ θησαυροὶ τῆς θρησκείας των καὶ περισσότερον ἀνεκτίμητοι αἱ ἀλήθειαί της.

Οὐδεὶς λοιπὸν φόβος διὰ τὸ ἔργον τοῦ Γεννηθέντος Σωτῆρος· δυνάμεθα, κατ' ἀκολουθίαν, καὶ σήμερον, ὅπως πάντοτε, νὰ ἑορτάσωμεν τὴν ἐτησίαν ἀνάμνησιν τῆς Γεννήσεώς του μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, δοξάζοντες τὸν Θεὸν ὅτι Σωτὴρ ἡμῖν ἐγεννήθη, ἀπαντῶντες ἐν ἀγαλλιάσει τὸν ἐξ οὐρανῶν καταβάντα, ὑψούμενοι διὰ τοῦ ἐπὶ γῆς σαρκωθέντος καὶ ᾄδοντες φαιδροὶ τὰ ἑόρτια τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας γενέθλια ᾄσματα.

«Χριστὸς γεννᾶται·—δοξάσατε! Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν·—ἀπαντήσατε! Χριστὸς ἐπὶ γῆς·—ὑψώθητε!—Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ!..»

ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ τάφρος τοῦ κηπουροῦ.

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συλλογισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπερατώσαμεν τὸ προηγούμενον περὶ τῶν δυσκολιῶν τῆς πίστεως ἄρθρον μας, θὰ εὕρωμεν ὅτι οὗτος στηρίζεται ἐπὶ γεγονότων ἀναντιρρήτων καὶ ἐπὶ ἐξαγομένων λογικῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλίγα ἂν περιορισθῶμεν θὰ δυνηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐξαγάγῃ τὰ προσήκοντα συμπεράσματα. Ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις θὰ καταστῇ ἔκδηλον πῶς ἡ ἀπιστία, ἀποκρούουσα τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἕνεκα τῶν μετ'αὐτῆς συνυφισταμένων δυσκολιῶν, εἶνε ἠναγκασμένη νὰ παραδεχθῇ πολὺ περισσοτέρας δυσκολίας ἀναφερομένας εἰς τὴν φυσικήν, τὴν λογικήν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν σφαῖραν. Ἄλλαις λέξεσιν, ἐν ᾧ χρόνῳ «διυλίζει τὸν κώνωπα», ταὐτοχρόνως ἀναγκάζεται νὰ «καταπίῃ τὴν κάμηλον».

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὰ πράγματα, ἀνάγκη νὰ προτάξωμεν μίαν προϋπόθεσιν· μίαν μόνον. Εἶνε γνωστόν, δηλαδή, ὅτι, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, δέον νὰ ἔχῃ τὴν πλήρη ἀντίστοιχόν του αἰτίαν. Οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ παρατηρηθῇ: ἐν τίνι ἔγκειται ἡ πληρότης τοῦ ἀποχρῶντος λόγου, δι' ὃν συμβαίνει τι. Ἀπὸ ἐπόψεως τῆς κοινῆς λογικῆς εἶνε ἀναντίλεκτον ὅτι δι' ἕκαστον δεδομένον συμβὰν ἢ γεγονὸς δέον νὰ γείνῃ δεκτὸς ὡς ὁ ἀποχρῶν λόγος του ἐκεῖνος ἐξ ὅλων, ὁ ὁποῖος παρέχει τὴν φυσικωτέραν καὶ πληρεστέραν ἐξήγησίν του. Τοῦτο δὲ προφαίνεται πάντοτε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁσάκις ἡ προτεινομένη ἐξήγησις μᾶλλον συμφωνεῖ παρὰ διαφωνεῖ πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, ὁ ὁποῖος κατ' ἀνάγκην παρουσιάζεται ὡς ὁ μοναδικὸς καὶ ἀσφαλὴς ἡμῶν ὁδηγὸς καὶ κριτής. Ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἶνε τόσον προφανής, ὥστε νὰ ἐκφράζεται πλήρως καὶ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν ἐν τῇ γνωστῇ λακωνικῇ τοῦ Κυρίου ῥήσει: «Τί δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;» διατί δηλ. καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας δὲν κρίνετε, δὲν συμπεραίνετε, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τί πρέπει νὰ γίνεται;

Ἐνώπιον τῆς ἀμειλίκτου ταύτης λογικῆς τῶν πραγμάτων ἡ θέσις τῆς συγχρόνου ἀπιστίας ἀποβαίνει, ὁμολογουμένως, κρίσιμος. Ἰδιοκτήτης τις κήπου εὑρίσκετό ποτε ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ ἀμηχανῶν πῶς νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀσχημιζόντων τὸν κῆπόν του σωρῶν χώματος καὶ ἄλλων ἀπορριμμάτων. Ἐπὶ τέλους φίλος του τῷ ὑπέβαλε τὴν ἑξῆς θαυμασίαν ἰδέαν: νὰ ἀνοίξῃ βαθεῖαν τάφρον καὶ νὰ ῥίψῃ εἰς αὐτὴν τοὺς ἐνοχλητικοὺς σωρούς! Ὅσον δή ποτε βαθέως καὶ ἐπιμελῶς κἂν σκαφῇ ἡ τάφρος ἡ προωρισμένη νὰ κρύψῃ πάντα τὰ θεμελιώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ γεγονότα, τὰ ἀδιανόητα ἄνευ τῆς παραδοχῆς τοῦ θαύματος, ὡς ἀποτέλεσμα πάντοτε καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ προκύπτῃ παμμεγέθης ὄγκος φυσικῶν δυσκολιῶν, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκ τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ μεγέθους των θὰ εἶνε πολὺ περισσότερον ἀνοικονόμητοι. Ὁ ἀγνωστικισμός, δῆλον ὅτι, προσπαθῶν νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς δυσκολίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὰς ὑπομιμνησκούσας τοὺς μικροὺς σωρούς, κατ' ἀνάγκην προσκρούει πρὸς ὀροσειρὰς ὁλοκλήρους φυσικῶν δυσκολιῶν.

Θεὸς—Πατήρ.

Εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω ἂς ἐξετάσωμεν πρῶτον μερικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ πεδίον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ ἀνάλυσίς των θὰ μᾶς δείξῃ ὅτι ἐὰν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὑψίστου Νοῦ γείνῃ δεκτὴ ὡς πηγὴ καὶ ἀρχὴ τῶν πάντων ἡ ὕλη καὶ ἡ τύχη, θὰ εὑρεθῶμεν πρὸ τῆς ἀνάγκης ν' ἀντιμετωπίσωμεν θαύματα πολὺ μεγαλείτερα καὶ ἀκαταληπτότερα ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἐπιχειρεῖται ὁ παραμερισμός.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς φυσικῆς του πλευρᾶς εἶνε στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὸν περὶ αὐτὸν κόσμον. Καὶ εἶνε συνδεδεμένος ὄχι μόνον πρὸς τὰς κατωτάτας μορφὰς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι συνή-

θως ὀνομάζεται φυσικὸν περιβάλλον. Τὸ σῶμα ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν καὶ ἐν τῷ ἀέρι, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, καὶ ἐν τῷ ἐδάφει ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιπατοῦμεν. Ἄλλαις λέξεσιν ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίζεται ὡς μέρος τοῦ μεγάλου ὅλου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν «κόσμον».

Τὴν ἔννοιαν τοῦ κόσμου τούτου καὶ τὴν προέλευσίν του ὁ ἀνθρώπινος νοῦς προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων. Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ δὲν εὑρίσκομεν ἀπόπειράν τινα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ παράσχῃ αὐστηρῶς ἀπηρτισμένον σύστημα θεϊστικῆς κοσμοθεωρίας. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς βιβλίοις τῆς Κ. Διαθήκης εὑρίσκομεν τοιοῦτο σύστημα. Ἡ ἐν αὐτῇ ὅμως περιεχομένη ἀποκάλυψις περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς Πατρός, ἀποτελεῖ ἀναγκαίως τὴν οὐσίαν, τὸ κέντρον καὶ τὴν βάσιν τοῦ μᾶλλον καθωρισμένου θεϊστικοῦ συστήματος. Ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς βάσεως ταύτης (τοῦ Θεοῦ-Πατρὸς) ὁ Χριστιανισμὸς ὁρμώμενος διδάσκει κατ' αὐστηροτάτην ἀκολουθίαν, ὅτι ὑπάρχει Εἷς Θεός, Προσωπικὸν καὶ Παντοδύναμον Ὄν, Ποιητὴς τοῦ Παντός, ἡ Ὑψίστη τελικὴ αἰτία σύμπαντος τοῦ κόσμου, εἰς ὃν καὶ ὁ ἡμέτερος ἀσήμαντος πλανήτης περιλαμβάνεται, ὅστις παρουσιάζεται ὡς ἐλαχίστη στιγμὴ ἐν τῷ ἀπεριλήπτῳ συστήματι τῶν κόσμων τοῦ σύμπαντος.

Ἡ διδασκαλία αὕτη ἀναντιρρήτως καταπλήττει διὰ τοῦ μεγαλείου της πάντα, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὴν τὴν πρέπουσαν προσοχήν. Καὶ εἶνε, πράγματι, καταπληκτική, οὐδὲ εἶνε θαυμαστὸν ὅτι πᾶσα προσπάθεια νὰ ἐννοηθῇ πλήρως ἀπολήγει εἰς ἀποτυχίαν. Διότι τοῦτο εἶνε πολὺ φυσικόν. Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἡ χριστιανικὴ πίστις πράγματι ἐνέχει δυσκολίας.

Πρὶν ἢ ὅμως ἀποκηρύξωμεν αὐτὴν διὰ τὸν λόγον τῶν δυσκολιῶν τούτων, καλὸν καὶ ὀρθὸν εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας τί θὰ συναντήσῃ τις ἐνώπιόν του ἐν ᾗ περιπτώσει, ἐκσυρίττων τὸν Χριστιανισμὸν διὰ ταύτας τὰς δυσκολίας, ἀσπασθῇ τὴν στάσιν τῆς ἀθεΐας ἢ τοῦ ἀγνωστικισμοῦ.

Τὰ θαύματα τῆς ἁρμονίας.

Θὰ ἀρχίσωμεν τὰς σκέψεις μας ἔχοντες ὡς δεδομένον τὸ ἀδιαφιλονίκητον ἀξίωμα ὅτι δι' ἕκαστον γεγονὸς πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ πλήρως ἀντίστοιχός του αἰτία. Ἐκ τῆς καθημερινῆς παρατηρήσεως πορίζόμεθα τὴν πεῖραν, ὅτι ἀδιαλείπτως διαπιστοῦμεν πανταχοῦ, ἤτοι καὶ ἐν τῇ περὶ ἡμᾶς φύσει καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, τάξιν, εὐρυθμίαν, κανονικότητα, ἁρμονίαν, προσαρμοστικότητα, ἀντιστοιχίαν καὶ κάλλος. Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶνε τὸ μᾶλλον ἀναντίρρητον καὶ τὸ μᾶλλον ἁπλοῦν ἐξ ὅσων προσπορίζει εἰς ἡμᾶς ἡ καθημερινὴ πεῖρα, ὡς τοιοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀντίστοιχον καὶ κατὰ πάντα ἐπαρκῆ ἐξήγησιν. Ὑπῆρξαν συγγραφεῖς σπουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν εἰδικὰς μελέτας εἰς τὴν ἐξέτασιν, φέρ' εἰπεῖν, τῆς κατασκευῆς τῆς χειρός, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ τῆς φύσεως τοῦ φωτός, ἐὰν δ' ἦτο δυνατὸν νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς λεπτομερεῖς ταύτας περιγραφάς, ὅσα εἴπομεν προηγουμένως θὰ ἀπεικονίζοντο μετὰ καταπλησσούσης ἐναργείας καὶ θὰ ἐνοοῦντο ἐν ὅλῃ των τῇ ζωηρότητι καὶ πειστικότητι.

Ἡ ἀπροκατάληπτος καὶ προσεκτικὴ μελέτη εἴτε τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἴτε τῆς χειρὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τόσα θαύματα ἐν τῇ κατασκευῇ των, ὥστε πραγματικῶς θὰ περιήρχοντο εἰς σύγχυσιν οἱ ὀπαδοὶ τῶν διαφόρων ἀθεϊστικῶν ἢ ἀντιθέων ὑποθέσεων ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ κόσμου. Ἐὰν παιδίον ἐρωτήσῃ τὸν σύγχρονον φυσιολόγον πῶς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνεται καὶ διατί καταλαμβάνει τὸ ὅπερ κατέχει μέρος εἰς τὸ νεογέννητον, ὁ φυσιολόγος δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ ἄλλην ἀπάντησιν εἰ μὴ ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζει. Ἐὰν ὅμως τὸ αὐτὸ παιδίον διετύπου τὸν διισχυρισμὸν ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς αὐξάνεται καὶ εἶνε ὡς εἶνε διεσκευασμένος διότι ὁ Θεὸς τὸν ἐδημιούργησε τοιοῦτον, ἀσφαλῶς ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν θὰ ἦτο παντάπασιν εἰς θέσιν νὰ ἀναιρέσῃ τὴν βεβαίωσιν ταύτην. Εἶνε ἤδη γνωστόν, ὅτι ὁ ἀγνωστικισμὸς δὲν ἐπιχειρεῖ οὔτε νὰ βεβαιώσῃ, οὔτε νὰ ἀρνηθῇ τι. Ἁπλῶς ἀπαντᾷ: ἀγνοῶ. Ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἓν ἐξ ἐκείνων τῶν παραδειγμάτων ἢ μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν περιπτώσεων, ἔνθα εἶνε ἀδύνατος ἡ οὐδετερότης τῆς νοήσεως, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ἀξιοῦμεν ὅτι εἴμεθα ὄντα λογικὰ καὶ συνεπῆ πρὸς ἑαυτά. Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου, ἓν ἐκ τῶν δύο: ἢ πρέπει νὰ γείνῃ δεκτὴ μία λογικὴ αἰτία του, ἢ ὄχι· τρίτον τι ἀποκλείεται. Ἐφ' ὅσον ἑκάτερον ἀποκλείει τὸ ἕτερον, πᾶσα ἀποφυγὴ βεβαιώσεως τοῦ ἑνὸς ἰσοῦται πρὸς τὴν παραδοχὴν τοῦ ἑτέρου. Βεβαίως ὁ σύγχρονος ἀνεπτυγμένος σκεπτικισμὸς δυνατὸν νὰ διισχυρισθῇ ὅτι ἡ χριστιανικὴ περὶ Θεοῦ διδασκαλία εἶνε ἁπλῶς μία ὑπόθεσις. Ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπόθεσιν ἂν τὴν δεχθῶμεν, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐν τῇ πραγματικότητι παρουσιάζεται ὡς ἐπαρκεστάτη ἐξήγησις τῶν γεγονότων, ἀδιάφορον ἂν τὴν δημιουργίαν νοήσωμεν ὑπὸ τὴν ἁγιογραφικὴν ἔννοιαν, ἢ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς βραδυτάτης ἐξελίξεως.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πότερος «ἀπατᾶται» καὶ «ἀπατᾷ»;

Ἡ «Κυκλαδικὴ» τῆς Σύρου σχολιάζουσα τὰ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» γραφέντα (ἀρ. 43) περὶ μπολσεβικισμοῦ καὶ φασισμοῦ ἀνέγραψε καὶ ἔκρινε πράγματα μὴ γραφέντα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Δὲν ἔγραψε π. χ. ἡ «Ἐκκλησία» ὅτι καὶ ὁ φασισμὸς εἶνε «ἐναντίον τῆς τάξεως», οὔτε πάλιν ἐταύτισεν ἡ «Ἐκκλησία» τὸν φασισμὸν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ἐν τῇ στάσει των πρὸς τὴν θρησκείαν, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἠθικήν. Ἡ «Ἐκκλησία» ἁπλῶς ἀνέγραψε γνώμην τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως Νόρμαν Ἄντζελ, ὅστις, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν μεταπολεμικῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ἐκβλαστημάτων, ἤτοι τοῦ μπολσεβισμοῦ καὶ τοῦ φασισμοῦ, χαρακτηρίζει ταῦτα ὡς τρομερὰν **«παρεξήγησιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τέλους, κατήντησαν νὰ συντρίψουν»,** *τὸν δὲ χαρακτηρισμὸν τοῦτον ἡ «Ἐκκλησία» ἐκάλεσεν «εὔστοχον». Καὶ τίς ὁ τὸ πασίγνωστον τοῦτο πρᾶγμα ἀρνούμενος; Ὁ ἰταλικὸς φασισμός, ἀνεξαρτήτως τῆς εὔνου στάσεώς του πρὸς την τάξιν, τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τῶν προσπαθειῶν του πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἅτινα οὐδαμῶς ἐθίχθησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», κατὰ τοῦτο μόνον συμπίπτει πρὸς τὸν κομμουνισμόν, ὅτι ἀποτελῶν ἀναβίωσιν τοῦ ἀρχαίου γνησίου ρωμαϊκοῦ πνεύματος, ἀπερρόφησε τελείως διὰ τῆς σωματειακῆς του πολιτικῆς καὶ τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ τονώσεως τῆς ἀρχαιορρωμαϊκῆς ἐννοίας τοῦ κράτους τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν μέχρι συμπνιγμοῦ. Τί ἄλλο πράττει* **ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ** *ὁ κομμουνισμός; Ἡ «Κυκλαδικὴ» εἶνε ὄργανον τῆς ρωμαϊκῆς, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἰδεολογίας, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος ἀντιλαμβάνεται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν δύο ἡμῶν πάντως δὲν εἶνε ἡ «Ἐκκλησία» ἡ «ἀπατωμένη καὶ ἀπατῶσα».*

Ἡ σημασία τοῦ τύπου.

Ἐν δημοσιογραφικῇ συνεντεύξει του ὁ γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων ὁπόσην σημασίαν ἔχει ὁ τύπος εἴτε πρὸς γέννησιν ἔχθρας μεταξὺ τῶν λαῶν εἴτε πρὸς ἐπίτευξιν συνεννοήσεως δι' εἰρηνοποιοῦ προσπαθείας. «Πολὺ συχνὰ—εἶπεν ὁ κ. Μπριὰν—δύο—τρεῖς φράσεις γραφεῖσαι ἐν σπουδῇ ὑπὸ ἀναρμοδίου συντάκτου, δύνανται νὰ μεταβάλουν τὴν κοινὴν γνώμην». Τοῦτο διδάσκει ἡ καθημερινὴ πεῖρα· καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ἡ δημοσιογραφικὴ γραφὶς νὰ ἐναποτίθεται εἰς χεῖρας ἀπείρους καὶ εἰς πρόσωπα πολλαχῶς ἀκατάρτιστα. Ἐν τούτοις εἶνε ἄπορον πῶς, ἐνῷ καὶ παρὰ τοῦ ἐσχάτου δημοσίου ὑπηρέτου ἀπαιτοῦνται ὡρισμένα προσόντα, μόνα παρὰ τοῦ διδασκάλου καὶ ποδηγέτου τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ περιβλεπτοτέρου τῶν βημάτων δὲν ἀπαιτοῦνται τὰ πρὸς ἄσκησιν τόσον ὑπευθύνου λειτουργήματος ἀπαραίτητα προσόντα.

Ἀσεβήματα.

Δὲν γνωρίζομεν τί εἶνε αὐτὴ ἡ μονόπρακτος σάτυρα ἑνὸς θεατρικοῦ συγγραφέως, ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱερωσύνη». Πάντως ὅμως τοιαῦται λέξεις οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν πρὸς σατύρας καὶ λυπούμεθα διότι τοιαῦτα ἀσεβήματα βλέπουν τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἡμέρας.

Θλιβερὸς ἀπολογισμός.

Ἀνέγνωμεν εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα εἰς πολλὰς συνεχείας ἕνα θλιβερώτατον, πράγματι, ἀπολογισμὸν τῆς δράσεως τῶν λῃστῶν ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ ἡμετέρου κράτους καὶ ἐλεεινολογήσαμεν τὴν κατάστασιν ἡμῶν ἐν μέσῳ τόσων ἄλλων συγχρόνων προόδων. Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι τῆς πληγῆς ταύτης ἡ ἀποκάλυψις θὰ ὠθήσῃ τοὺς ἁρμοδίους εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀναλόγων μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, ἅτινα ἔγκεινται ὄχι τόσον εἰς τὴν τελεσφόρον καταδίωξιν τῶν λυμαινομένων τὴν χώραν ἐγκληματιῶν, ἀλλ' εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐμφανίσεώς των.

Μετὰ μίαν δεκαετίαν.

Τέσσαρά τινα ὑπεσχέθη ὁ ἀρχιμύστης τῆς νέας κομμουνιστικῆς θρησκείας Λένιν, ὅταν ἐσφετερίζετο τὴν ἀρχὴν ἐν Ρωσίᾳ πρὸς πραγμάτωσιν τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, α) κοινωνίαν συναδέλφων ἄνευ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων τάξεων καὶ ἄνευ διακρίσεως διευθυντῶν καὶ διευθυνομένων. Ἀποτέλεσμα μετὰ δεκαετίαν: ἡ μεγαλειτέρα κοινωνικὴ ἀνισότης ἀφ' ὅτου ὑπάρχει κόσμος· ἐπὶ ὑπερεκατὸν ἑκατομμυρίων χωρικῶν καὶ ἐργατῶν τὸ «κομμουνιστικὸν» κόμμα μὲ ἓν μόνον σχεδὸν ἑκατομμύριον ὀπαδῶν ἀσκεῖ τὴν ἀγριωτέραν δικτατορίαν.—β) δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου, ὅ ἐστι δημοκρατίαν λαϊκὴν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστικὴν καὶ κεφαλαιοκρατικήν). Ἀποτέλεσμα: τεραστία γραφειοκρατικὴ μηχανὴ ἀπὸ μόνον τὸ κομμουνιστικὸν κινουμένη κόμμα καὶ ἀνεξέλεγκτος, μετὰ μισθολογίου τῶν γραφειοκρατῶν ὅπερ οὐδὲ κατ' ὄναρ εἶδέ ποτε ὁ ἀστισμός·—γ) κατάργησιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἰδιοκτησίας. Ἀποτέλεσμα: ἴδε τὸ σημερινὸν ἐν Ρωσίᾳ ἐμπόριον καὶ τὴν μικροϊδιοκτη-

σίαν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰδιοκτησίας τῶν γαιῶν εἰς τοὺς χωρικοὺς ἐξελισσομένην βαθμηδὸν εἰς καθαρὰν κεφαλαιοκρατίαν.—καὶ δ) κατάργησιν τῆς θρησκείας καὶ ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως. Ἀποτέλεσμα: συμβιβασμὸς πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν της καὶ ὁλοσχερὴς καὶ βιαία κατάπνιξις τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου. Ὁ Λένιν δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶνε ἀνεφάρμοστος τώρα οἱ ὀπαδοί του ὀλοφύρονται ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς ἀψύχου ἐξ ἀσιτίας «ἰδεολογίας» των, τῆς ὁποίας τὸ θετικώτερον καὶ ἁπτότερον τῶν ἐπακολουθημάτων ὑπῆρξε τὸ ὅτι κατέστησε τὸν ρωσσικὸν λαὸν πτωχότερον καὶ δυστυχέστερον ἀπὸ πάσης ἐπόψεως.

Ἀφοπλισμός.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας περὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ πολυκρότου συνδιασκέψεως ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Μεγ. Βρεττανίας κ. Λόϋδ Τζῶρτζ σχολιάζων τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν κρατῶν διαπιστοῖ ὅτι ταῦτα ὄχι μόνον εἶνε καλλίτερον καὶ τελειότερον τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς ἐξωπλισμένα, ἀλλὰ καὶ ἀφιεροῦσι τὰς καλλιτέρας διανοητικὰς δυνάμεις τῶν πολιτῶν των εἰς ἐπινοήσεις ὀλεθρίων πολεμικῶν μηχανημάτων. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πολιτικωτάτου ἀνδρός, ἐὰν ἡ Εὐρώπη δὲν προχωρήσῃ πέραν τοῦ Λοκάρνο, ὁ πόλεμος εἶνε ἀναπόφευκτος. «Μόνον ἡ διαιτησία ὁδηγεῖ πρὸς τὴν εἰρήνην. Ἡ διαιτησία εἶνε ἡ μόνη βάσις τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ὁ ἀφοπλισμὸς εἶνε ἡ μόνη ἐγγύησις διὰ τὴν διαιτησίαν. Διαιτησία καὶ ἀφοπλισμὸς ὁμοῦ εἶνε ἡ μόνη ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης».

Πέραν τοῦ τάφου.

Οἱ πλείονες τῶν μᾶλλον ἐξεχόντων σήμερον γάλλων ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, λογογράφων καὶ ποιητῶν ἐρωτηθέντες ἂν πιστεύωσιν εἰς τὴν καὶ πέραν τοῦ τάφου συνέχισιν τῆς ζωῆς ἀπήντησαν καταφατικῶς. Ἀλλὰ παρετηρήθη καὶ τοῦτο: ὅτι οἱ ἐντονώτερον ἐκφράζοντες τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν καί, ἐν γένει, εἰς τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας. Παραθέτομεν δύο τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἀπαντήσεων εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐρώτημα, τὴν τοῦ Henri Bordeaux—*μέλους τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας,—καὶ τὴν τοῦ* Henri Robert—*διασήμου ἀκαδημαϊκοῦ καὶ μεγαλειτέρου δικηγόρου τῶν Παρισίων.*

Οὕτω, ὁ μὲν πρῶτος ἀπήντησεν:

«Ἡ δίψα τῆς ζωῆς εἶνε δι' ἐμὲ τόσον μεγάλη, ὥστε δὲν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ ἱκανοποιηθῶ ἀπὸ τὴν ζωήν μου χωρὶς τὴν πιθανότητα μιᾶς συνεχίσεώς της πέραν τοῦ θανάτου. Καὶ ὅσον ἀπαραίτητος εἶνε ἡ συνέχεια αὐτή, τόσον βεβαία μοῦ φαίνεται, ἀφοῦ τοὐλάχιστον ἀφίνει καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς μεγάλης καὶ ἱκανοποιητικῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἀδικιῶν αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς συμβαίνουν ἀκριβῶς εἰς τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς ἀγαθούς».

Ὁ δὲ δεύτερος:

«Ἐὰν πράγματι δὲν ὑπάρχῃ τίποτε μετὰ θάνατον, θὰ πρέπῃ νὰ ἀπελπισθῇ κανεὶς περὶ τῆς ὑπερκοσμίου Δικαιοσύνης καὶ περὶ τῆς Συνέσεως ἡ ὁποία διέπει τὴν φύσιν».

Ὀλέθρια πειράματα.

Ἀνεγράφη ἐπ' ἐσχάτων ὅτι οἱ ἀμερικανοί, ἐπιρρεπεῖς εἰς τὰς καινοτομίας, ἤρχισαν ἐπιχειροῦντες καὶ τὴν δοκιμὴν τοῦ οὕτως ἀποκλειθέντος «δοκιμαστικοῦ γάμου» ἢ τοῦ «γάμου ἐν χωρισμῷ». Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν διαζυγίων, τὰ τοιαῦτα πειράματα δὲν εἶνε ἁπλῶς συμπτώματα καινοτομίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναζήτησις τρόπων θεραπείας τῆς διαζυγιακῆς μανίας. Ταχέως ὅμως θὰ κατανοηθῇ, ὅτι καὶ τὰ πειράματα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ καταλήξωσιν, ἢ εἰς τὴν διάσεισιν τῆς οἰκογενείας. Ἅμα δ' ὡς κλονισθῇ ἡ πρώτη αὐτὴ κοινωνικὴ κυψέλη, οὐδὲν ἀγαθὸν προμηνύεται διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μονεμβασίας, Δημητριάδος καὶ Ναυπακτίας πρὸς μελέτην τῆς βελτιώσεως τοῦ διαχειριστικοῦ συστήματος τῶν ἱερῶν Μονῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 15 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 223 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀπεσπάσθησαν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Πετρίλου καὶ Βλαστίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σκλαταίνης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, ἵνα ἀποτελέσωσιν ἰδίαν Μονὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὰ Μονὴ Πετρίλου—Βλασίου».

— Διὰ Διατάγματος τῇ 17 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 230 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀνασυνεστάθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος ἐπιβλη-

θεῖσα ποινὴ μηνιαίας ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον Μαστοράκην, ἐφημέριον τοῦ χωρίου Κοφίνιον τῆς ἄνω Μητροπόλεως.

— Διωρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας ὁ ἱεροδιάκονος Δανιὴλ Βασιλόπουλος ἔχων τὰ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα προσόντα.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 223 τῆς Ἐφημ. Κυβερνήσεως ἐν. ἔ. ἐγκρίνεται ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2165 ἐ. ἔ. συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῶν δύο ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνὸς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετὰ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐφημέριον Ἁγίας Αἰκατερίνης (Πλάκας) Ἀθηνῶν Φιλήμονα Βλαχόπουλον.

— Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας» τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐτέλεσε χάριν τῶν φοιτητῶν τῆς θεολογικῆς σχολῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν θείαν Λειτουργίαν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἷς τῶν φοιτητῶν ἀπήγγειλε πανηγυρικὸν λόγον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ διδάσκων τὸ μάθημα τῆς ὁμιλητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. Ἀ. Ἀλιβιζᾶτος ἐδίδαξε φροντιστηριακῶς τοὺς φοιτητάς.

— Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ διευθυντοῦ ἀνταλλαγῆς κ. Κ. Μητρομελέτη δημοσιευθείσης ἐν καθημερινῇ ἐφημερίδι πληροφορούμεθα ὅτι ἐκ τῶν μέχρι σήμερον παραληφθέντων κειμηλίων 1) τὰ τιμαλφῆ (χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ ἀδαμαντοκόλλητα) συσκευασθέντα ἐντὸς 60 κιβωτίων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κατὰ νόμον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, κατετέθησαν ἀπὸ τοῦ 1925 εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ἀποδείξει. 2) Τρία κιβώτια τιμαλφῶν κατασχεθέντα τελευταίως ἐν Ναούσῃ, κατετέθησαν παρὰ τῇ αὐτόθι δημαρχίᾳ κατόπιν καταμετρήσεώς των ὑπὸ ἐπιτροπῆς. 3) Ἅπαντα τὰ ὁπωσδήποτε ἱστορικὴν ἢ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν ἔχοντα κειμήλια κατετέθησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ βυζαντινὸν μουσεῖον ὡς καὶ εἰς τὸ μουσεῖον καλῶν τεχνῶν ἐπὶ ἀποδείξει. 4) Αἱ ἀργυραῖ εἰκόνες, εὐαγγέλια ἐπάργυρα καὶ καινουργεῖς ἱερατικαὶ στολαί, λόγῳ τοῦ ὄγκου των, δὲν ἐτέθησαν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀλλὰ φυλάσσονται εἰς ἀσφαλεστάτην ἀποθήκην ἐντὸς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας. 5) Ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἐκκλησιαστικὰ εἴδη κοινῆς χρήσεως, ὡς καὶ τὰ βιβλία τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν διαλυθεισῶν κοινοτήτων, φυλάσσονται ἐν ταῖς ἀποθήκαις κειμηλίων (μέγαρον Πλακεντίας, ὁδὸς Κηφισσίας) ὑπὸ τὴν ἐνδελεχῆ ἐπίβλεψιν φρουρᾶς. 6) Ἐκ τῶν τῆς κοινῆς χρήσεως ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν μέχρι σήμερον ἐφωδιάσθησαν διὰ τῶν ἀπαραιτήτων εἰδῶν πρὸς τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων 246 ναοὶ καὶ κοινότητες πρὸ παντὸς προσφυγικαί, ἐπὶ ἀποδείξει, ἐκ δὲ τῶν ἱερατικῶν ἀμφίων ἐχορηγήθησαν εἰς ἀπόρους ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς 14 ἀρχιερατικαὶ στολαὶ καὶ 316 ἱερατικαὶ τοιαῦται καὶ πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκρίσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐξοδευθέντα ποσὰ πρὸς περισυλλογὴν τῶν ὡς ἄνω κειμηλίων, τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰ 150 ἑκατομ. δραχμῶν (χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία τῶν εἰς τὰ μουσεῖα κατατεθέντων ὡς καὶ τῶν διανεμηθέντων εἰδῶν κοινῆς χρήσεως) ἡ ἐπὶ κ. Νάκου συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ προέβη εἰς ἀκριβέστατον ἔλεγχον καὶ ἐξακρίβωσιν τῶν δαπανηθέντων ποσῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον ἐξωδεύθησαν διὰ συμπληρωματικὴν μεταφορὰν τῶν καθημερινῶς ἀνευρισκομένων κειμηλίων δραχ. ἑπτὰ χιλιάδες. Ἅπαντα τὰ κειμήλια εἶνε ἕτοιμα πρὸς παράδοσιν εἰς τὸ νεοσυσταθὲν ταμεῖον τῶν κοινοτικῶν περιουσιῶν.

— Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἐδέσσης καὶ Γιαννιτσῶν ἐγνώρισαν τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ ὅτι ὁ ὑπόλογος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ἐδέσσης κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ πενταμελοῦς Ἐφετείου Θεσσαλονίκης εἰς ἑξαετῆ εἱρκτὴν καὶ εἰς ἀποζημίωσιν δρ. 55 χιλιάδων μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν μέχρι ἐξοφλήσεως ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ]ΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῇ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Μετσχέτης καὶ Τυφλίδος καὶ «Καθολικὸν» πάσης Ἰβηρίας ἀπαντήσει τῆς Α. Δ. Π. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς : «Ἡ τοῦ διωρθωμένου ἡμερολίου εἰσαγωγὴ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν εἶχεν ἀποβῇ, ὡς γνωστόν, ἀνάγκη ἀπαραίτητος διὰ τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν ὑφ' ἁπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Ὀρθοδόξων Κρατῶν γενομένην ἀποδοχὴν καὶ εἰσαγωγὴν διὰ τὰς κοσμικὰς σχέσεις τοῦ ἡμερολογίου τούτου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ περὶ τοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῶν πλείστων ἀδελφῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συγκληθὲν καὶ συνελθὸν κατὰ τὸ ἔτος 1923 ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείῳ Πανορθόδοξον Συνέδριον, εἰς ὃ τακτικῶς

ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησίας ἐκλήθησαν πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ Αὐτοκέφαλαι 'Εκκλησίαι, ἀντεπροσωπεύθησαν δὲ αἱ πλεῖσται, παμψηφεὶς διὰ τῶν παραστάντων ἀντιπροσώπων ἐνέκρινε καὶ εἰσηγήσατο τὴν ἄμεσον ἀποδοχὴν καὶ ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου πρὸς εὐκολίαν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, δι' ὃν ἡ χρῆσις δύο ἡμερολογίων, ἑτέρου ἐν τῷ κοσμικῷ καὶ ἑτέρου ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ αὐτοῦ βίῳ, ἀπέβαινε πλέον προφανέστατα δυσχέρεια σημαντικὴ καὶ ποικίλως ἐπιζήμιος. Καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ αὕτη, τακτικῶς πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς 'Εκκλησίαις κοινοποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας, ἐξ ὁλοκλήρου αὐτὴν διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀποδεξαμένης, ἔτυχε πλήρους ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν πλείστων αὐτῶν. Διὰ τὸν ἐκδηλωθέντα ὅμως οὐχ ἧττον δισταγμὸν ὑπό τινων ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν, ἡ καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησία, ἐπιθυμοῦσα ὅπως δοθῇ καιρὸς καὶ διευκολυνθῇ καὶ ἡ τῶν 'Εκκλησιῶν τούτων προσχώρησις, χάριν τῆς πλήρους συμβαδίσεως πασῶν καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, καίπερ ἐξωτερικῷ ἄλλως καὶ οὐ δυναμένῳ θίξαι τὴν ἑνότητα τῶν ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν, ἔγνω πρόσφορον, σύμφωνον ἔχουσα τὴν σκέψιν καὶ τὴν γνώμην καὶ ἄλλων ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν, ὅπως τὸ κατ' ἀρχὰς ἐφαρμοσθῇ τὸ διωρθωμένον ἡμερολογίον μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, ἱκανοποιουμένου οὕτω τοῦ μᾶλλον ἐπείγοντος μέρους τῆς παραστάσης ἀνάγκης, ὅσον δ' ἀφορᾷ καὶ εἰς τὴν τοῦ Πασχαλίου πρὸς αὐτὸ προσαρμογήν, αὕτη, καίπερ ἀναμφιβόλως ἀναγκαία καὶ ἐπείγουσα καὶ αὐτή, ἀναβληθῇ προσωρινῶς μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῆς Μεγάλης ἢ Οἰκουμενικῆς 'Ορθοδόξου Συνόδου, ἧς ἡ πραγματοποίησις ἠλπίζετο προσεχής. Καὶ αὕτη ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς 'Εκκλησίᾳ τῆς ΚΠόλεως καὶ ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἀδελφῶν 'Εκκλησιῶν, ἀποδεξαμένων τὴν ἄποψιν ταύτην, εἰσήχθη καὶ κρατεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἡ πρᾶξις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν διαρρύθμισιν, ἤτοι ὅπως ἐφαρμόζηται τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον τό γε νῦν μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ Πασχαλίου, τηρῶνται τὰ κατ' αὐτὸ προσωρινῶς ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, μέχρι νεωτέρας κοινῆς ἀποφάσεως».

— Κατ' εἰδήσεις πρὸς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐκ ΚΠόλεως δι' ἐγκυκλίου τῆς διευθύνσεως τῆς Παιδείας πρὸς τὰς ἑλληνικὰς σχολὰς ἀνηγγέλθη ἀπόφασις τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως περὶ καταργήσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας τῶν ἑλληνικῶν σχολείων.

—'Αναγινώσκομεν ἐν τῇ «'Ορθοδοξίᾳ» ὅτι εἰς πλήρωσιν τῆς χηρευσάσης ἐπαρχίας 'Ελευθερουπόλεως ἐξελέγη τῇ 19 Νβρίου διὰ ψήφων κανονικῶν ὁ παν. Μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. κ. Σωφρόνιος, τῆς δ' ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης Μητροπολίτης ἐξελέγη ὁ Παν. Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης κ. Πολύκαρπος.

—'Η 'Εξαρχία τοῦ 'Αγ. "Ορους κατηρτίσθη κατὰ τὸν Καταστατικὸν αὐτοῦ χάρτην ἐκ τῶν πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου, Μηθύμνης κ. Διονυσίου καὶ Τυρολόης καὶ Σφεντίου κ. Χρυσοστόμου.

—Τῷ ἐν Ρωσίᾳ ὁσιολογ. ἀρχιμ. κ. Βασιλείῳ Δημοπούλῳ ἐπετράπη συνοδικῶς ὅπως ἀντιπροσωπεύῃ παρὰ τῇ ὀρθοδόξῳ ρωσικῇ 'Εκκλησίᾳ καὶ τὴν 'Αρχιεπισκοπὴν Σιναίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου παροικίας τοῦ Πατριαρχείου 'Αλεξανδρείας, ἐγκρίσει τοῦ Παν. Πατριάρχου Μελετίου, εἰσήχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον. 'Εκτὸς τῆς παροικίας Καζαμπλάκας τοῦ Μαρόκου, ὡς ἐγράψαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «Πανταίνου» τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰσήχθη ἤδη πρὸ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐν ταῖς παροικίαις Τριπόλεως, Βεγγάζης καὶ Σφάξ, ὧν οἱ "Ελληνες ὀρθόδοξοι πάροικοι θερμῶς παρεκάλεσαν περὶ τούτου τὸν Πατριάρχην. Τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὰς εἰρημένας παροικίας ἐνέκρινε καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου 'Αλεξανδρείας, συνελθοῦσα κατ' αὐτὰς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ.

—Κατὰ τηλεγράφημα ἐξ 'Αλεξανδρείας ληφθὲν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐξελέγη ὑπὸ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου 'Αλεξανδρείας Μητροπολίτης 'Αξώμης ὁ ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος Θεοδούλου. 'Ο νέος Μητροπολίτης 'Αξώμης καταγόμενος ἐκ Ναζαρὲτ ἐξεπαιδεύθη ἐν ταῖς θεολογικαῖς Σχολαῖς τοῦ Σταυροῦ ἐν 'Ιεροσολύμοις καὶ τῆς Χάλκης ἐν Κπόλει. Μετὰ τὰς ἀρίστας θεολογικάς του σπουδὰς ὑπηρέτησεν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ 'Αντιοχείας, ἐπὶ ἱκανὸν δὲ χρόνον καὶ ὡς γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τοῦ ἐν Βηρυτῷ 'Ελληνικοῦ Προξενείου. Πρὸ ἔτους περίπου προσληφθεὶς εἰς τὴν διακονίαν τῆς 'Εκκλησίας 'Αλεξανδρείας κατέδειξε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἱκανότητα, δι' ἣν καὶ προεκρίθη παντὸς ἄλλου ἐν τῇ πληρώσει τῆς ἀπὸ πολλοῦ χηρευούσης Μητροπόλεως 'Αξώμης ἢ Αὐξούμεως ἐν 'Αβυσσινίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ρῶσος ἐπανελθὼν ἐκ Ρωσίας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μετ' ἐπίσκεψιν τῆς πατρίδος καὶ μελέτην ἐμπεριστα-

τωμένην ἰδίᾳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἐδημοσίευσε τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις του, ἐξ ὧν παραλαμβάνομεν τὰ ἀκόλουθα : Ἀπὸ δογματικῆς, καὶ κανονικῆς καὶ λειτουργικῆς ἐπόψεως δὲν ὑπάρχουσι διαφοραὶ μεταξὺ τῆς «ἀνακαινιστικῆς» καὶ τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ διαφοραὶ εἶνε μᾶλλον ἔμμεσοι συνίστανται δ' εἰς τὰ ἑξῆς σημεῖα : α) ἡ «ἀνακαινιστικὴ» ἢ «ζῶσα» ἐκκλησία δέχεται μόνον τὸ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας τὸν θεσμὸν τοῦ πατριαρχείου θεωροῦσα ἀνεπιθύμητον ὑπὸ τὰς σημερινὰς τοπικὰς συνθήκας· β) ἡ ἐν λόγῳ ἐκκλησία δέχεται καὶ ἐγγάμους ἐπισκόπους, ἐπιτρέπει δὲ καὶ τὸν β' γάμον εἰς τοὺς ἐν χηρείᾳ κληρικούς· καὶ γ) ἀναγνωρίζει τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν ὡς ἀνταποκρινομένην οὐ μόνον εἰς τὰς συγχρόνοος ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς ἀνακοινώσεις ἐν Μόσχᾳ ὑπάρχει θεολογικὴ Ἀκαδημία, ἀφ' ἧς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀπεφοίτησαν 16, καὶ ἥτις ἐν συνόλῳ ἀριθμεῖ 80 φοιτητάς. Ἡ Ἀκαδημία αὕτη συντηρεῖται δαπάναις τῆς συνόδου τῆς ζώσης Ἐκκλησίας, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν ναῶν καὶ διὰ βοηθήματος χρηματικοῦ προερχομένου ἐκ τῶν μεθοδιστῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκ τῶν 300 ἐν Μόσχᾳ ἐνοριῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαν ἀνήκουσι μόνον 10. Κατὰ τὸν γράφοντα, ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν εὐδοκιμεῖ. Εἶνε ἁπλῶς κλῆρος ἄνευ ποιμνίου, ἐπιτελεῖον ἄνευ στρατοῦ. Οἱ ὀρθόδοξοι δὲν ἐπιδεικνύουσι πρὸς αὐτὴν ἰδιάζουσαν δυσμένειαν. Θεωροῦσιν αὐτὴν κακὸν μὴ χεῖρον ἀπέναντι τοῦ κακοῦ τῶν ἀθέων.

—Ἐν τῇ πόλει Βίννιπεγ συνεκροτήθη συνέλευσις τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου καὶ λαοῦ, τοῦ ἐν Καναδᾷ ὑπαγομένου εἰς τὴν ποιμαντορικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ μητροπ. Πλάτωνος. Τῆς συνελεύσεως προέστη ὁ ἐπίσκ. Ἀρσένιος, βοηθὸς τοῦ ἐν λόγῳ μητροπολίτου καὶ προϊστάμενος τῶν ἐν Καναδᾷ ρωσικῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν. Ἡ συνέλευσις ὁμοφώνως ἀπεδέχθη ὡς κανονικὸν ποιμένα τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων Ρώσων τὸν μητροπ. Πλάτωνα, παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς συλλόγου τῶν Ρώσων ὑπερορίων ἀρχιερέων.

— Ἡ Σοβετικὴ κυβέρνησις φαίνεται ἐκλέξασα τὸ Χαρμπὶν ὡς ἕνα τῶν κυριωτέρων διακομιστικῶν λιμένων πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν διαρπαγέντων κειμηλίων. Μεταξὺ τῶν κειμηλίων τούτων καταλέγονται καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πολύτιμα σκεύη, ἅτινα εἶχον διαρπάσει ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς βοηθείας τῶν ἐκ τοῦ λιμοῦ πασχόντων πληθυσμῶν κατὰ τὸ 1920. Οὕτω κατ' εἰδήσεις αὐθεντικὰς μεταξὺ τῶν φυγαδευομένων ἐκ Ρωσίας κειμηλίων εἶνε εἰκόνες ἀργυραῖ μετὰ πολυτίμων λίθων, χειρόγραφοι ἅγιαι Γραφαὶ μεγίστης οὐ μόνον ἱστορικῆς ἀλλὰ καὶ ὑλικῆς ἀξίας, ὡς κατάστικτοι ἐκ λίθων πολυτελῶν καὶ ἔγκλειστοι ἐν εἰδικαῖς ἀργυραῖς θήκαις. Πλὴν τούτων ἐξήχθησαν καὶ 200 πολύτιμοι λίθοι, ἐξωρυγμένοι ἐκ τῶν διακοσμήσεων εἰκόνων, ὧν ἕκαστος εἷλκε βάρος καρατίου. Τὸ τελωνεῖον Χαρμπὶν ἐξετίμησε τὰ ἐξαγόμενα εἰς 500.000 ρούβλια χρυσᾶ, ἐνῷ ἡ σοβετικὴ ἐκτίμησις ἦτο μηδαμινή.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Διὰ τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἐπισυμβάντος ἐν Καΐρῳ θανάτου τοῦ γηραιοῦ πατριάρχου τῶν Κοπτῶν Κυρίλλου σάλος μέγας ἠγέρθη ἐν τοῖς κοπτικοῖς κύκλοις διὰ τὴν διαδοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τοῦ κοπτικοῦ πατριαρχείου. τοῦ Σάλου τούτου πρόξενος ἐγένετο ὁ διχασμὸς τῶν κοπτῶν εἰς δύο ἀντιμαχομένας μερίδας, ὧν ἑκατέρα ἄλλην ἔποψιν ὑποστηρίζει, μόλις δ' ἀπό τινος χρόνου τρίτη μερὶς «εἰρηνοποιὸς» ἀναφανεῖσα ἐπιχειρεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀντιτιθεμένας ἐπόψεις δι' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διαπραγματευομένης τὸ ζήτημα τὸ μὲν μετὰ τῆς Ἱεραρχίας, τὸ δὲ μετὰ τῶν λαϊκῶν ἐκπροσώπων. Ἐλπίζεται ὅτι τὸ εἰρηνευτικὸν αὐτῆς ἔργον θὰ ἀχθῇ εἰς πέρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΤΤΟΝΙΑΣ

Πρό τινος ἐν Ρήγᾳ συνῆλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἐν Λεττονίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου, συνεζήτησε δ' ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην. Ἠκούσθησαν προσέτι ὑπομνήματα περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς ἐν Λεττονίᾳ Ἐκκλησίας καὶ ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀνάγκαι τῶν ἐπὶ μέρους ἐνοριῶν. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ζητημάτων ὑπῆρξε τὸ τῆς ρυθμίσεως τῆς πρό τινος μόλις ἐπιστραφείσης ὑπὸ τῆς σοβετικῆς Ρωσίας περιουσίας τῆς Λεττονικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ περιουσία αὕτη, ἀποτελουμένη ἐκ κωδώνων ἐκκλησιῶν, ἀμφίων, εἰκόνων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, κατενεμήθη εἰς τοὺς ναούς, εἰς οὓς πρὸ τῆς ἐκκενώσεως ὑπὸ τῶν ρώσων ἀνῆκον, ὡς καὶ εἴς τινας νέους ναούς. Οἱ ἐπιστραφέντες μέχρι τοῦ νῦν κώδωνες ἀνέρχονται εἰς 101· ἀλλ' ἐν πολλοῖς ἀκόμη μέρεσι τῆς σοβετικῆς Ρωσίας ἀπομένει πολλὴ πολύτιμος περιουσία ἐκκλησιαστικὴ ἀνήκουσα εἰς ὀρθοδόξους ἐν Λεττονίᾳ ναούς, φαίνεται δ' ὅτι οἱ ἐν Λεττονίᾳ δὲν ἐλπίζουσι καὶ αὐτῆς τὴν ἐπιστροφήν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Λονδίνου ἠρ-

χισε τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν 19 λήγοντος εἰς τὸ Ἀνάκτορον Λάμπεθ ἐπίσημον καθέδραν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρβουρυ, ἡ σύνοδος τῶν Ἄγγλων ἱεραρχῶν, πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως περὶ τῆς τηρητέας στάσεως τῆς Ἐκκλησίας, κατόπιν τῆς ἀπορρίψεως ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τοῦ ἀναθεωρηθέντος προσευχηταρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν ἱεραρχῶν. Οἱ ἐπίσκοποι ἀποδίδουν τὴν ἀπόρριψιν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀπετελέσθη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων πλειοψηφία ἐξ ἑτεροδόξων, Ἰουδαίων καὶ ἀπίστων, ἐπικρατεῖ δὲ γνώμη, ὅτι ὡρίμασεν ὁ καιρὸς τοῦ ἐντελοῦς χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία δὲν δικαιοῦται νὰ ἔχῃ βαρύνουσαν γνώμην ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἄγγλων ἱεραρχῶν ἐξηγεῖ, ὅτι διὰ τῶν ἐπενεχθεισῶν τροποποιήσεων εἰς τὸ λειτουργικὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐνομιμοποιήθησαν ἁπλῶς κρατήσασαι ἤδη ἀντιλήψεις, ἰδίως δὲ ὁ ἱερουργῶν καθορίζεται ὡς ἱερεὺς τελῶν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ οὐχὶ ὡς ἁπλοῦς τελετουργὸς (minister). Ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ νέου προσευχηταρίου ὀφείλεται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς φανατικοὺς πουριτανούς, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται μήπως ἡ μεταρρύθμησις ἤθελε προσεγγίσει τὴν Ἀγγλικὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Παπικὴν Ρώμην. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἰδέας τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας τονίζουν, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ διορισμὸς ἐπισκόπων ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε πρωθυπουργῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴ εἶνε Ἀγγλικανοί.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τῇ 9 Νοεμβρίου ἡ ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1877 ἱδρυθεῖσα προτεσταντικὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Στρασβούργου ἑώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα της. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἐδίδαξαν διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, οἷοι οἱ Auguste Sabatier, F. Lichtenberger, Ed. Stapher, J. Reville κλ. Κατὰ τὸ ἰωβιλαῖον τοῦτο ἀντιπροσωπεύθησαν τὰ ἑκασταχοῦ πανεπιστήμια καὶ ἰδίᾳ αἱ Θεολογικαὶ αὐτῶν Σχολαί, ὅσαι δ' ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποστείλωσιν ἀντιπροσώπους, ἐχαιρέτισαν τὸ ἐπιστημονικὸν ἵδρυμα διὰ θερμῶν ἐκφράσεων συμπαθείας, ἐν οἷς καὶ ἡ ἡμετέρα θεολογικὴ Σχολή. Οἱ πολυάριθμοι προσκεκλημένοι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὴν Βιβλιοθήκην Ἑταιρείας καὶ Ἱστορίας τοῦ γαλλικοῦ προτεσταντισμοῦ, ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμῶν δεξιώσεων ἐν Σορβόννῃ καὶ ἐν τοῖς Ἠλυσίοις, ὅπου ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας διετράνωσε τὸν βαθύν του σεβασμὸν πρὸς τὴν ἑορτάζουσαν Σχολήν.

— Τὸ συμβούλιον τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλβετίας διεβίβασε τηλεγραφικῶς πρὸς τὰς ὁμοσπόνδους βουλὰς εἰς Βέρνην τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν μετατροπὴν τοῦ 34 ἄρθρου τοῦ ὁμοσπόνδου συντάγματος ἐξορκίζον τὰ μέλη αὐτῶν νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀπαγόρευσιν τῶν λεσχῶν τῶν τυχηρῶν παιγνίων χάριν τῆς τιμῆς τῆς Ἑλβετίας καὶ τοῦ καλοῦ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ὀνόματος.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων, εἰς ἣν εἶχε παραπεμφθῇ τὸ ὑπὸ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐσχάτως μεταρρυθμισθὲν «Βιβλίον προσευχῶν» ἵνα εἰσαχθὲν εἰς τὴν βουλὴν ψηφισθῇ ὡς νόμος τοῦ κράτους, ἀπέρριψε τὴν γενομένην μεταρρύθμισιν. Τὸ γεγονὸς φαίνεται ἐγκυμονοῦν συνεπείας σπουδαίας, καθ' ὅσον ἤρξατο ἤδη γινόμενος εὐρὺς λόγος ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις περὶ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτους.

—Ἐπανηγυρίσθη ἐσχάτως μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς «Ἐλευθέρας Σχολῆς τῆς Προτεσταντικῆς θεολογίας» ἐν Παρισιοις. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν παρέστη καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λαβὼν τιμητικὴν θέσιν δεξιᾷ τοῦ κοσμήτορος καὶ προσφωνήσας καταλλήλως ἐκ μέρους τῆς Α. Θ Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀριθμεῖ δώδεκα καθηγητὰς διδάσκοντας εἰς τέσσαρας κλάδους τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς γλώσσας ἑλληνικὴν ἑβραϊκὴν καὶ λατινικήν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ

Ἐτελεύτησεν ἐπ' ἐσχάτων ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἱσπανίας Ἀρχιεπίσκοπος Τολέδου καρδινάλιος Keig y Cosanova.

—Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας περὶ τὸ Συνέδριον τῆς Λωζάνης κινήσεως ἡ «Union des Eglises», ὄργανον τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνεται ἡ καὶ ἄλλως γνωστὴ τοῦ Βατικανοῦ γνώμη περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ὁποίας καὶ συστηματικῶς ἀπέσχε μέχρι τοῦδε τῶν διαφόρων Συνεδρίων ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία Εἶναι ἀδύνατος, κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τῶν παπικῶν, ἡ τῆς Ἐκκλησίας ἑνότης ἄνευ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Συνεπὴς δὲ πρὸς τὸν ἰδιαίτερον αὐτῆς σκοπὸν τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ οὐνινικῆς προπαγάνδας ἡ «Union des

Eglises» δὲν παραλείπει νὰ τονίσῃ ἰδιαιτέρως ὅτι εἶναι πρόθυμος ὁ Παπισμὸς ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας τὸν ἰδιαίτερον αὐτῶν τύπον τῆς λατρείας καὶ τῆς διοικήσεως, τὰ ἀρχαῖα προνόμια καὶ τὴν λειτουργικήν των γλῶσσαν. Προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων δυτικῶν Ἐκκλησιῶν τονίζεται ἐπίσης ὅτι οὐδὲν ἐμποδίζῃ αὐτὰς ν' ἀσπασθῶσιν οἱονδήποτε τύπον τῆς οὐνιτικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐπαναλάβωσι οὕτω τὰς πρὸς τὸν Παπισμὸν σχέσεις.

—Ὑπὸ τοῦ σχεδίου τοῦ «Ἱερατικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν» προβλέπεται εἰδικὴ διὰ τὴν Ρωσίαν ἐπιτροπή, ἥτις καταρτισθεῖσα διὰ πράξεως τῆς Παπικῆς Ἕδρας τῇ 2ᾳ Μαρτίου 1927 διατελεῖ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Καρδιναλίου Aloys Sincero, γραμματέως τοῦ ἐν λόγῳ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

—Ἀγγέλλεται ὑπὸ τῆς «Union des Eglises» ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένη ἐν Ν. Ὑόρκῃ σύστασις ἀγγλικανικῆς «Ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως» (Confraterniti of Union), τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι, ὡς γράφει, ἡ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μελέτης ἐπιδίωξις τῆς μετὰ τοῦ Πάπα ἑνότητος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν ὑπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωριζομένων οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἀγνοεῖται, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ ὁ τρόπος τῆς συστάσεως καὶ ἡ παροῦσα δύναμις τῆς ἐν λόγῳ «Ἀδελφότητος». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅμως τῆς συστάσεως αὐτῆς ὑπομιμνήσκεται ὑπὸ τῆς «Union des Eglises» ὅτι παρομοία ἀκριβῶς ὀργάνωσις συστᾶσα τῷ 1899 ἡ (Church Unity Army), τῷ 1908 ὠργάνωσεν ἐτησίαν ὀγδοήντα ἡμερῶν προσευχῆς (18—25 Ἰανουαρίου) καὶ τῷ 1909 προσῆλθεν ὁριστικῶς εἰς τὸν Παπισμόν.

—Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν εὑρίσκεται τὸ διαμέρισμα τοῦ Μαλαμπάρ, ἔνθα ὑπάρχουσι περὶ τὰς 80000 χριστιανῶν τοῦ Χαλδαϊκοῦ δόγματος. Ἐκ τούτων αἱ 50000 εἶναι ἡνωμένοι μετὰ τοῦ Κατολικισμοῦ (οὐνῖται, ἀποτελοῦσι δὲ κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν παπικῶν, ἀρκούντως ζωηρὰν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα. Ἀπὸ τοῦ 1924 ὑπάρχει ἐκεῖ ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τριῶν ἐπισκόπων, μοναχικὸν τάγμα ἀνδρῶν περιλαμβάνον περὶ τὰ 200 μέλη ὧν 101 ἱερεῖς καὶ πέντε γυναικεῖα μοναχικὰ τάγματα ἀσχολούμενα εἰς διάφορα ἔργα. Πλείονες τῶν 500 ἱερέων ἐξῆλθον ἐξ εἰδικοῦ Σεμιναρίου τοῦ Τρυβαγκόρ, διευθυνομένου ὑπὸ τῶν Καρμιλιτῶν Πατέρων. Τὸ ἵδρυμα τοῦτο συνέστη τῷ 1866 ἐτέθη δι' ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Προπαγάνδας τῷ 1890 καὶ κατέστη Κεντρικὸν Σεμινάριον δι' ὅλην τὴν περιοχὴν τοῦ Μαλαμπάρ. Σήμερον τὸ ἵδρυμα περιλαμβάνει 168 μαθητάς, ὧν 129 τοῦ χαλδαϊκοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου. Αἱ σπουδαὶ εἶναι ἑπταετεῖς περιλαμβάνουσι δὲ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὴν συριακὴν καὶ πανσυριτικὴν γλῶσσαν, τὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν, τὴν εἰδικὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἑρμηνευτικὴν κ. ἄ. θεολογικὰ μαθήματα.

—Ὑπὸ τῶν παπικῶν φύλλων ἀνάγονται εἰς 2055, 860 οἱ πιστοὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἀριθμοῦνται δ' εἰς 12048 οἱ εἰς αὐτὴν προσελθόντες κατὰ τὸ ἔτος 1926.

—Κατὰ τὰς αὐτὰς πηγάς, οἱ ἐν Ἀβυσσηνίᾳ μονοφυσῖται ἀνέρχονται εἰς 5—6 ἑκατομμύρια, εἰς 3 ἑκατομμύρια ἀριθμοῦνται οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἰθαγενῶν θρησκευμάτων καὶ εἰς 2 ἑκατομ. οἱ πιστοὶ τοῦ ἰσλαμισμοῦ. Οἱ παπικοὶ ἱεραπόστολοι συνήντησαν πολλὰς δυσκολίας, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ σήμερον δ' ἀκόμη παρὰ τὴν σχετικὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἀπηλαύουσιν, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀποστολῆς των. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀβυσσηνίαν, τὴν Ἐρυθραίαν, ὑπάρχουσι σήμερον 32000 παπικοὶ καὶ 80 ἱερεῖς ἰθαγενεῖς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν Καπουκίνων τοῦ Μιλάνου, κατὰ τὸ παρελθὸν δὲ ἔτος ἱδρύθη ὑπὸ τῆς Ρώμης ἐπισκοπὴ τῶν πιστῶν τοῦ «κοπτό—ἀβυσσηνιακοῦ» τύπου. Σημειωτέον ὅτι σπουδαίως πάντως διηυκολύνθη ἡ τοιαύτη κατάστασις ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ κατοχῆς. Ἐξ ἄλλου οἱ γάλλοι Λαζαρισταὶ ὑποχρεωθέντες τῷ 1896 νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν Ἐρυθραίαν περιώρισαν τὴν δρᾶσίν των εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας, συναντῶσι δὲ ἐκεῖ μεγίστας δυσκολίας ἕνεκα κυρίως τῶν πρὸς αὐτοὺς μίσους τῶν ἰθαγενῶν Χριστιανῶν. Ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀβυσσηνίᾳ οἱ Καπουκῖνοι τῆς Τουλούζης ἐργάζονται κυρίως μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀριθμοῦσι δὲ σήμερον περὶ τὰς 6—7000 προσηλύτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Βιέννῃ συνεστήθη πρό τινος κοινότης θρησκευτικὴ ὅλως ἰδιότυπος. Σκοπὸς αὐτῆς εἶνε ἡ συνένωσις τῶν εἰς Χριστὸν πιστευσάντων Ἰουδαίων. Μέλη τῆς κοινότητος ταύτης καθίστανται πάντες ἡ ἰουδαϊκῆς μὲν καταγωγῆς, ἀλλὰ δεχόμενοι ὡς ἄρθρα πίστεως καὶ κανόνας βίου τὰ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς ὁδηγὸν καὶ Μεσσίαν. Κατὰ τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος ἀνεγνώσθη τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἑβραϊστί. Ἤδη ἡ Κοινότης ἀριθμεῖ 4.000 μέλη, ἀνήκοντα ἰδίως εἰς τὸν ἰατρικὸν κόσμον, τὸν δικηγορικὸν

καὶ τὸν καθηγητικόν. Ἰδιάζουσαν προσοχὴν σκοπεῖ νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν νεολαίαν.

—Ἐν Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας ὑπάρχει σωματεῖον κατὰ τῆς αὐτοκτονίας. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του τὸ σωματεῖον τοῦτο πάντοτε μετ' ἐπιτυχίας ἠσχολήθη πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοκτονιῶν εἰς ἑξακοσίας περίπου περιπτώσεις. Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν μόλις λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς ἀμέσως ἐπεμβαίνει παρὰ τῷ κινδυνεύοντι προσώπῳ, διὰ καταλλήλου δὲ παραμυθίας, στηρίξεως, διδασκαλίας καὶ π οδηγετήσεως ἀποτρέπει ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

—Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πεπραγμένων τῆς Ἀμερικανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας πληροφορούμεθα, ὅτι αὕτη ἐξέδωκε 9.907.361 ἀντίτυπα τῆς ἁγ. Γραφῆς εἰς 168 διαφόρους γλώσσας καὶ διαλέκτους, ἐν ᾧ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1816 ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν 184.028.660 σώματα εἰς 266 γλώσσας καὶ διαλέκτους. Μεγάλην ἀναλογίαν ἀντιτύπων διέθεσεν εἰς χαμηλὰς τιμὰς καὶ ἄλλην ὅλως δωρεάν. Ἡ Ἑταιρεία ἐφρόντισε καὶ ὑπὲρ τῶν τυφλῶν, ὑπὲρ ὧν ἐξέδωκε κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος 3 182 σώματα εἰς 7 διάφορα συστήματα, ἅτινα βασίζονται, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἁφῆς. Πρὸς διάδοσιν τῆς ἁγ. Γραφῆς ἐχρησιμοποιήθησαν 3.000 ὑπάλληλοι.

—Ἀπό τινος χρόνου ἤρξατο δραστηριωτάτη προπαγάνδα τοῦ Ἰσλαμισμοῦ διὰ μεθόδων δεδανεισμένων ἀπὸ τῆς πράξεως τῶν χριστιανικῶν ἱεραποστολῶν. Ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου σήμερον οἱ μωαμεθανοὶ συμποσοῦνται εἰς 43 ἑκατομμύρια ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 130 ἑκατ., οἱ εἰδωλολάτραι ἑλκύονται μᾶλλον πρὸς τὸν Ἰσλαμισμόν. Συστηματικὸν πρόγραμμα προπαγάνδας ἀσκεῖται καὶ ἐν Ἰνδίαις καὶ ἀνατολικῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ καὶ τῇ Εὐρώπῃ. Τὰ 69 ἑκατομμύρια ἰνδῶν μωαμεθανῶν ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσίν των ἴδια παννεπιστήμια καὶ 220 δημοσιογραφικὰ ὄργανα.

—Ἐν Αὐστραλίᾳ θὰ κυκλοφορῇ ἐφεξῆς ἐκκλησιαστικὸν ἀεροπλάνον διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἱεραποστόλων. Τὸ ἀεροπλάνον τοῦτο ἔχει δύο θέσεις, ἐδόθη δ' εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα «Church of England (=Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία»).

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νικολάου Ι. Λούβαρι, Νίτσε,—ὁ προφήτης μιᾶς νέας θρησκείας. Ἀθῆναι 1928.

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Ἐξεδόθη τὸ Κ' τεῦχος, τελευταῖον τοῦ πέμπτου τόμου (Ὀκτώβριος—Δεκέμβριος), οὗ τὰ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς: Εἴκοσιν ἐτῶν ἐθνικὴ ἱστορία κατόπιν θυέλλης, ὑπὸ Μανουὴλ Ι. Γεδεών.—Εἶνε τὸ «περὶ τριῶν ἐν οὐρανῷ μαρτύρων» (α' Ἰω. ε' 7—8) γνήσιον ἀποστολικὸν χωρίον; ὑπὸ Φιλοθέου Κ. Ἱερείδου, διακόνου.—Ἀναγραφὴ χρονολογικὴ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν Ἄνδρῳ, ὑπὸ Δημητρίου Π. Πασχάλη.—Ἀλέξανδρος ὁ Λυκοῦργος μελέτη ἱστορικὴ καὶ θεολογική, ὑπὸ Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου —Ὁ Μεθώνης Ἄνθιμος (Καράκαλος), Ὑπὸ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου.—Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον. Πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων Πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ Ε' τόμου.

Συνδρομή: Ἐσωτερ. δρχ. 80 Ἐξωτερ. φρ. 60 Ἀμερ. δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς ἱεροσπ. τὸ ἥμισυ. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1.—Ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθήνας.

Ἡ Ἄνδρος. Ἤτοι ἱστορία τῆς νήσου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Τόμος Β': ἀπὸ τῆς Φραγκοκρατίας μέχρι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐν Ἀθήναις 1927.—Ἐφάμιλλος τοῦ πρώτου τυγχάνει καὶ ὁ β' τόμος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀναδιφητοῦ τῆς πατρίου του ἱστορίας συγγραφέντος μεγάλου περὶ τῆς Ἄνδρου ἔργου Ἐν αὐτῷ περιλαμβάνεται ἡ ἀπὸ τοῦ 1207 μέχρι καὶ τῶν ἐτῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἱστορία τῆς νήσου· οὕτω ἱστορεῖται ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπ' αὐτῆς φραγκοκρατίας μετ' εἰδικοῦ κεφαλαίου περὶ τῆς ἐποικήσεως τῶν Ἀλβανῶν ἐν Ἄνδρῳ, ἐν δευτέρῳ δὲ μέρει ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς νήσου ἐπὶ τουρκοκρατίας. Τὸ ἔργον, ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων 446 εἶνε κατάμεστον ποικίλων εἰκόνων, διὰ τοῦ β' δὲ τούτου τόμου ἐξαντλεῖται ἡ ὅλη τῆς νήσου ἱστορία, ἀφ' ἧς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια παρελείφθη. Εὐτυχὴς ἡ Ἄνδρος τοιούτου εὐμοιρήσασα ἱστορικοῦ.

Ἀγγέλλεται προσεχῶς ἡ ἔκδοσις τοῦ συγγράμματος τοῦ Hans Driesch «Θεμελιώδη προβλήματα τῆς Ψυχολογίας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ ***Σπ Μ. Καλλιάφα*** καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ. Τοῦ ἔργου τούτου ἡ ἀξία εἶνε μεγάλη, περὶ αὐτῆς δὲ γενήσεται λόγος μετὰ τὴν ἔκδοσιν. Τὸ σύγγραμμα ἐκτυπωθήσεται ἐπὶ χάρτου ἀρίστου, ἡ δὲ τιμή του ὡρίσθη διὰ τοὺς προπληρώνοντας εἰς δρχ. 60 (ἐξωτερ χρ. δρχ. 7). Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι δύνανται ν' ἀποτανθῶσιν πρὸς τὸν μεταφράστην: Ὁδὸς Μαντζάκου 12, πάροδ. ὁδοῦ Ζωοδ. Πηγῆς 111).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Διὰ τὴν πρόσληψιν ἑνὸς Γραφέως παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ προκηρύσσεται διαγωνισμός, ἐνεργηθησόμενος τῇ 21 Ἰανουαρίου 1928.

Καλοῦνται δὲ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλωσι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐγκαίρως.

Ὁ προσληφθησόμενος Γραφεὺς δέον νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς προσόντα:

1) Νὰ εἶναι ἄγαμος Κληρικός.
2) Νὰ φέρῃ πτυχίον Γυμνασίου.
3) Νὰ ἔχῃ ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 35 ἐτῶν.
4) Νὰ γνωρίζῃ δακτυλογραφίαν καί, εἰ δυνατόν, στενογραφίαν, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ μάθῃ ὑποχρεωτικῶς ταύτην ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Ε΄ ΤΟΜΟΥ 1927

Α΄. ΑΡΘΡΑ

ΝΟΜΟΙ

Ὀργανικὸς Νόμος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας σ. 19, 27.—Νομοθετικὸν Διάταγμα περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1926 Ν. Δ. «περὶ καταργήσεως ἱερατικῶν Σχολῶν κλπ.» 351.—Νομοθ. Διάταγμα περὶ κυρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νβρίου 1926 Ν. Δ. «περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀεροπορικῆς ἀμύνης περιελθόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις τοῦ Νόμου ΓΥΙΔ΄ περὶ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου καὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δβρίου 1926 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» 367.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων ἱερατικῶν Σχολῶν σ. 375.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ψήφισμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας περὶ τοῦ ἁγιοταφιστικοῦ ζητήματος σ. 57.—Ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς 65 —Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι θέσεως τῆς Ἐκκλησίας, 73.—Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ συγγραφῆς ἱστορικῆς ἐπιστημον. πραγματείας περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ΚΠόλεως μέχρι τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου, 90.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου σ. 121.—Γράμμα πρὸς Μητροπολ. Εὐλόγιον περὶ τῆς κανονικῆς θέσεως τῆς ἐν ὑπερορίᾳ ῥωσσικῆς Ἱεραρχίας, 163.—Γράμμα πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς τοπικῆς Συνόδου, 295.—

Ἔκθεσις τῆς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου τοῦ Ἐκπαιδ. Ὁμίλου 311.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Διευθ. Θρησκευμάτων περὶ σωματικοῦ περιορισμοῦ μοναχοῦ 336.—Ἔκθεσις Μητροπολίτου Ναυπακτίας περὶ Συνεδρίου Λωζάνης 343.—Ἐγκύκλιος τῆς φιλανθρ. ἐπιτροπῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἡμέρας τῶν πτωχῶν 387.—Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων περὶ ἀποσταλεισῶν συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν προσκυνημάτων, 391.—Ἐγκύκλιος τοῦ Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Χριστοῦ 392.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Ὑπ. Θρησκευμάτων, περὶ ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων σ. 17.—Ὁμοία περὶ τῶν καθυστερούντων συνδρομὰς ἐνοριτῶν: 18.—Ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου πρὸς τὴν Κοινότητα Ἁγ. Ὄρους 42.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου ὑπ. Θρησκευμάτων περὶ «Excumunicatio» τῶν ἐνορ. ἐπιτρόπων, 51.—Ὁμοία περὶ κύρον χειροτονίας διακόνου 52.—Παραινετικὸν γράμμα Καλαβρύτων Τιμοθέου περὶ τοῦ ἡμερολογίου 106.—Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου περὶ Ἡμερολογίου, 129.—Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Πασχάλιον, 145.—Γράμμα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, 185 —Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας περὶ Ἡμερολογίου, 209.—Ὑπόμνημα Μητροπολίτου Παροναξίας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Κοινοβουλευτ. Ἐπιτροπὴν Ὑπ. Γεωργίας, περὶ τοῦ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου, 241.—Ἀρχ. Παρθενίου Πολάκη, ἔκθεσις περὶ τοῦ ἔργου τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν 244.—Γνωμοδότησις Νομ. Συμβούλου Ὑπ. Θρησκευμάτων περὶ ἐφημερίων, 255 —Ὁμοία, 256.—Δήλωσις τῆς Τοποτηρητείας τοῦ ῥωσσικοῦ Πατριαρχείου 281.—Γράμματα Πατριάρχου Γεωργίας 287.—Δήλωσις τῆς πρὸς τὸ ἐν Λωζάνῃ Συνέδριον Πίστεως καὶ Διοικήσεως γενομένη ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐν αὐτῷ ἀντιπροσωπείας, 288.—Τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Συνεδρίου τῶν θεολόγων Καθηγητῶν τῶν Νέων Χωρῶν, 298.

ΑΡΘΡΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἐλπίδες καὶ πεποιθήσεις σ. 3.—Αἱ ἑορταὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἡμέρας αὐτῶν 25.—Ἐπὶ τὸ ἔργον 33.—Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος 81.—Πρωτοσυγκέλου Μ. Κωνσταντινίδου. Ἀπὸ τὴν Κατηχητικὴν δρᾶσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, 91.—Τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας, 105 —Ἰ. Παρασκευοπούλου, Ἀνάγκη ἀναδημιουργίας 135.—Πρὸς τὴν ἀριστεράν, 153.—Δ. Μωραΐτου August Hermant Francke, 164.—Τὸ ἀποτέλεσμα, 169.—Ἡ ἄφιξις τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ρουμανίας Μύρωνος, 170.—Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, 171.—Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Τὸ Συνέδριον τῆς Λωζάνης, 185, 194, 201.—Μ. Ἀρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας, 186.—Ριζάρειος Ἐκκλησιαστ. Σχολή, 204.—Μ. Ἀρχ

Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ 'Αγγλίας, 210.—Ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, 217.—Δ. Μωραΐτου, Ἡ σύγχρονος κίνησις τοῦ Προτεσταντισμοῦ, 218.—Μ. 'Αρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ 'Αγγλίας, 242 —Ἡ ἐτησία Συνέλευσις τῆς ὀργ. ἐπιτροπῆς τῆς ὀργανώσεως «Life and work» τῆς Στοκχόλμης, 249.—Μ. 'Αρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Τὸ Παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Λωζάννης περὶ Πίστεως καὶ Διοικήσεως, 257, 273, 290.—Ἡ ἐτησία Συνέλευσις τῆς Διοικ. 'Επιτροπῆς τοῦ Παγκ. Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν 'Εκκλησιῶν, 260.—Γόρτυνος Πολυκάρπου, Σμύρνης Χρυσόστομος, 261 —Θρᾶσος 290.—Οἱ 'Ορθόδοξοι ἐν Λωζάννῃ, 296.—Μ 'Αρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Γράμματα ἐξ 'Αγγλίας 329.—Ἡ ἔκκλησις τῆς 'Εκκλησίας 335, 337, 352 —Καινοσπουδία 359.—Τὰ ἐν Ρωσίᾳ 362.—Κρίσιμοι στιγμαὶ 383.—Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πολυκάρπου, Γ. Φεσσοπούλου «Ὁ Κουμμουνισμὸς ἐν τῇ Πράξει...».

ΑΡΘΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὸ πολίτευμα τῆς 'Εκκλησίας τῆς Βουλγαρίας σ. 4.—'Επιβλαβὴς ἔκθεσις, 41.—Ἡ Συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας (Εἰσήγησις 'Αρχιεπισκόπου), 49.—'Επὶ τοῦ Ὑπομνήματος, 89.—Ἡ ἄφιξις καὶ δεξίωσις τοῦ Μακ. Μητροπολίτου Πολωνίας Κυρίου Διονυσίου.—Χριστὸς γεννᾶται·—Δοξάσατε! 399.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἡ Ἑλληνικὴ κρίσις σ. 58.—Ἡ κρίσις ἐν Ἑλλάδι 66,75, 82,90, 99, 115, 137, 176, 197.—Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς 303.—Τὶ φρονοῦμεν ἡμεῖς 394.—Π. Τρεμπέλα, Οἱ Χιλιασταὶ ἐν Ἑλλάδι σ. 147, 154.—Μιχ. Γαλανοῦ, Οἱ Χιλιασταὶ ἀπέναντι τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, 161.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Χρυσοστόμου. Ἡ φύσις τῆς 'Εκκλησίας (εἰσήγησις διὰ τὸ Συνέδριον Πίστεως καὶ Διοικήσεως) σ. 271,279,—Δ. Μωραΐτου, Τινὰ περὶ τῶν συγχρόνων αἱρέσεων, 360, 380.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Σπ. Καλιάφα, Ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὑλισμὸς εἶναι ἀσυγχρόνιστοι θεωρίαι, σ. 97,113, 123.—Β Βισσελάφτσεφ, Χριστιανισμὸς καὶ σύγχρονος πολιτισμός, —176 Ὁ κώνωψ καὶ ἡ κάμηλος 370.— Αἱ δυσκολίαι τῆς Πίστεως 385.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως Πολυκάρπου, Ὁμιλία ἐπιμνημόσυνος εἰς τοὺς ἱδρυτὰς καὶ εὐεργέτας Σχολῆς Δημητσάνης σ. 10.—Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ σημασία τῆς 'Αναστάσεως, 145.—Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγ. 'Αθανασίου 'Αρχιεπισκόπου Χριστιανουπόλεως, 195. Ἡ τάφρος τοῦ κηπουροῦ.—Θεὸς—Πατήρ, —Τὰ θαύματα τῆς ἁρμονίας. 401—402.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Λ. Ι. Φ. Ἡ ἁπλῆ γλῶσσα εἰς τὴν Θ. Λατρείαν σ. 6.—Δ. Μωραΐτου Ἡ παιδαγωγικὴ κίνησις τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Ἑσπερίᾳ, 247, 262, 306 321,—Σπ. Καλλιάφα. Ἡ φιλοσοφία τῶν ἐνοργάνων ὄντων ὑπὸ Hans Drieshe, 320, 335, 346. 'Αρχ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ, Σκαρίφημα Ἱστορίας τῆς 'Εκκλησίας Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας, 188, 211.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον. 'Οχυρώματος πτῶσις. Κομμουνιστικὰ φληναφήματα σ. 12. - Τὸ λεγόμενον ἡμερολογιακόν. Ῥαδιόφωνον καὶ Κήρυγμα 22.—Οὐρ. Παιδικὸς Κινηματογράφος. Κινηματογραφικὴ Προπαγάνδα 30.—Κωνσταντῖνος ὁ ΣΤ'. Ἱερατικαὶ Σχολαί. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κλήρου. 'Επὶ τέλους. 34.—'Αλλαχοῦ δίδουν. Ἡ δύναμις τῆς 'Εκκλησίας σ. 35.—Ὕφεσις τοῦ 'Ορθολογισμοῦ. Οἱ ἀνίεροι. Τὸ εἴδωλον καὶ τὰ πράγματα. 43.—Εὐχάριστον ἄγγελμα. Ἡ «'Ανάπλασις». Συνεχιζομένη παρανομία σ. 44.—Αἱ «πνευματικαὶ ἐλευθερίαι». Φῶς, 52.—Εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ κυριώτερος λόγος. Ἕπεται συνέχεια. Καὶ ἄλλη συνέχεια: 59.—Ὁ 'Απόστολος Μακράκης περὶ τοῦ Ἡμερολογίου. Διὰ τὴν 'Εκκλησίαν: 67.—Οἱ πλόκαμοι 68.—Ἔντασις προσπαθειῶν 76.—Σημαντικὴ ὑποχρέωσις. Τὸ νέον Ἡμερολόγιον ἐν Βουλγαρίᾳ. 'Επιπόλαιοι ὑπερβολαί. Ἡ θρησκεία τοῦ Πεσταλότσι 80.—Τὸ ὑπόμνημα τῆς Ἱ Συνόδου. Καὶ λίαν ὀρθῶς. 'Ορθὰ σχόλια 83.—« . . . Ἦ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης»! Ἕνωσις δράσεως 84.—'Ελευθέρα Κέρκυρα. Καὶ καθεξῆς. Μέτρα ἀμύνης 93.—Ζητοῦνται. Διὰ τοὺς γονεῖς. Εἴμεθα συμφωνότατοι 94.—Ἰδεῶν πόλεμος. Πότερος πλανᾶται. Ἡ τελευταία; Τί γίνεται ἀλλαχοῦ 101.—Νιούτων 102.—Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου 109.—Μελετώμενον πραξικόπημα 110.—'Αξιέπαινος δρᾶσις. Καὶ ἐκεῖ τὸ αὐτό; Τί γίνεται ἀλλαχοῦ 118.—'Εφιστῶμεν τὴν προσοχήν. Διὰ τὴν ἱστορίαν. Καὶ διὰ τὸν δυτικὸν Χριστιανισμὸν 125.—'Αναξιοπρεπὴς ἐκμετάλλευσις: 149.—Οἱ φοιτηταί. Ἀσελπίσωμεν. Οἱ προβατόσχημοι λύκοι: 140.—Σημεῖον τῶν καιρῶν. Ἡ 'Εκκλησία διὰ τὸ Κράτος 141. Οἱ σύμμαχοι τοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἡ Κίνα καὶ ἡμεῖς 158.—Τὸ εὐρωπαϊκὸν πολίτευμα 159.—Τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των 165.—Ὁ νόμος τοῦ χρι-

στιανοῦ στρατιώτου. Ζητοῦνται ἐργάται 166.—Ἡ προπαγάνδα. Τί εἶναι 181.—Ὁ ἕλλην ἐργάτης. Ἐπάνοδος 189.—Τὰ χριστιανικὰ Παναθήναια. Προσοχὴ εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ ἀντίδρασις. Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη 214.—Οὔ με πείσης κἂν με πείσης. Ἡ φωνὴ τῆς κρητικῆς Ἐκκλησίας 220.—Ἀγωνία. Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους. Ἀφέλεια ἢ πεῖσμα. Φρίκη 251.—Ἄλλη πληγὴ 252.—Ὁ πόθος τῆς ἑνότητος. Τὰ ἀλλαχοῦ. Τί θὰ γίνῃ; 265—Τὸ ἔδαφος. Τί θὰ συνέβαινε 266.—Συστήματος ἔλλειψις 267.—Οἱ ὑποκινηταί. Τὸ κέρδος. Ἓν μάθημα 275. Τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Κατηχητικὴ 276.—Θεολόγων Συνέδριον. Τὰ ἐν Ρωσίᾳ. Ἡ Πανευρώπη 283.—Ὁ Τύπος. Ἐκπαιδευτικὸς Κινηματογράφος. Ποῦ ἀλλαχοῦ 292. Ἡ Λωζάνη. Ἡ παγχριστιανικὴ λέξις. Μιὰ συνέντευξις. 300.—Λιτότης. Νέαι ἀπόπειραι. Τὰ πέραν τοῦ «νὰ» 301.—Τὰ ἐν Ρωσίᾳ. Ἐπίσημοι Ὁμολογίαι 308.—Τὰ μέτρα. Ὁ Ἄγνωστος Στρατιώτης 316.—Τὸ μέγαζήτημα. Ἐνδεικτικόν. Τὸ καθῆκον τῶν λαῶν. Τοῦ κακοῦ ἡ αἰτία 324.—Οἱ προβατόσχημοι λύκοι. Ματαία δαπάνη 331.—Αἱ «νέαι» ἠθικαὶ ἀρχαί. Ἀποτυχία ἢ ἐπιτυχία; 332.—Ἐλευθερία 338—Ἡ ἑλληνικὴ νεότης. Κομμουνιστικὸς ἀπολογισμὸς 339—Βοσσονέτος 347.—Πανεπιστήμιον καὶ Κράτος. Θλιβερωτέρα συνέχεια. Ἑορτασμὸς συμφορᾶς. Ἡ ἀπόπειρα 348.—Louis Petit. Δρόσος 355.—Ὁ παράδεισος. Θλιβερὰ εἰκών. Νέος κλῆρος 350.—Οὐ ἐστι χρεία. Ἐκκλησιαστικὴ ἑορτή. Ἐξέγερσις. Ὑπαινιγμοὶ 864.—Κοινωνιολογικὴ μόρφωσις. Ὁ κοινὸς παλμὸς 372.—Τὰ μεγάλα ζητήματα. Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐγκυκλίου 336.—Τὰ δύο ἀδύνατα. Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου 387.—Πότερος «ἀπατᾶται» καὶ ἀπατᾷ;»—Ἡ σημασία τοῦ τύπου.—Ἀσεβήματα,—Θλιβερὸς ἀπολογισμός.—Ἀφοπλισμός.—Πέραν τοῦ τάφολ.—Ὀλέθρια πειράματα.—403—404

Β'. ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔγγραφον Ἁγιορειτῶν περὶ τιμωρίας ἀπομακρυνομένων μοναχῶν σ. 14.—Οἱ Οὐνῖται ἐν Μακεδονίᾳ 14.—Οἱ Χιλιασταὶ ἐν Τρικκάλοις 21.—Ἐπιτροπὴ Ἐκκλ. κειμηλίωνΜ Ἀσίας 22.—Φιλανθρ. δρᾶσις Μητροπολίτου Σύρου 30.—Μοναὶ Μετεώρων 30.—Διόρθωσις Ν. Διατάγματος περὶ ἐφημερίων 36.—Ἐνέργειαι διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν 45.—Προστασία Παίδων ἐν Μεσσηνίᾳ 46.—Θεολογικὸν Φροντιστήριον Μ. Πετράκη 52.—Συνέλευσις τῆς Ἱεραρχίας 60.—Τὸ περὶ Ἐκκλησίας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος 61.—Μνημόσυνον Κ. Οἰκονόμου 68.—Ἡμέρα παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν 70.—Ἡ Ἱεραρχία περὶ τῆς ἐκπαιδ. μεταρρυθμίσεως 78.—Συνέδριον φοιτητ. Τμήματος Χ.Α.Ν 85—Ἀπαλλοτρίωσις οἰκοπέδων Μ. Πετράκη 95.—Παραίτησις Μητρ. Λευκάδος 102.—Ἵδρυσις ἑνώσεως ὀρθοδόξων ἑλληνίδων 110.—Ἱερὰ Σύνοδος καὶ Οὐνῖται 118.—Ἄφιξις Μητροπολίτου Πολωνίας 126.—Γνωμοδότησις νομ. Συμβούλου περὶ χειροτονίας ἐφημερίων 126.—Ἀπαντήσεις διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἁγιοταφικῶν Προσκυνημάτων ἐνεργείας 142.—Ψήφισμα Ἀμαρουσιωτῶν διὰ τὰ Πανάγια Προσκυνήματα 142.—Ἵδρυσις τμήματος ἐργαζ. νέων τῆς Χ.Δ.Ν. 142.—Σύλλογος Ἀθηναίων ἡ «Ἀγάπη» 150.—Δίκη Χιλιαστῶν ἐν Λαρίσσῃ 151.—Παιδικὰ προσκυνήματα Μεγ. Ἑβδομάδος 151.—Κήρυγμα εἰς γυναικείας φυλακὰς καὶ τὰ παιδικὰ προσκυνήματα 151.—Ζήτημα μητροπόλεων Ἀμερικῆς 159.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 181.—Τὸ ἄρθρον περὶ Θρησκείας τοῦ Συντάγματος 190.—Ἵδρυσις «Ταμείου Κηρύγματος» 198.—Ψήφισμα Β', Ἐθν. Συνεδρίου 206.—Σχολικαὶ ἑορταὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 214.—Ἑορτὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου 214.—Ἔργον ἐκκλησ. Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς 221.—Ἀπόφασις συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας 221.—Παγκόσμιον Συνέδριον Πίστεως καὶ Εὐταξίας 252.—Χειροτονίαι κληρικῶν 253.—Πέρας μαθημάτων Σχολῆς Ἁγ. Ἀναστασίας 254.—Ἄγγλοι προσκυνηταὶ εἰς Ἀθήνας 276.—Ἀπόφασις Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Ἀεροπορ. Ἀμύνης 284.—Ἐπιτροπεία μελέτης ἐκκλησ. ζητημάτων 292.—Περὶ τῆς Προσκλήσεως εἰς τοπ. Σύνοδον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 301.—Πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκῶν του 319.—Μελέτη τοῦ οἰκ. ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας 325.—Παραινετικὴ ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Λαὸν 327.—Ἔγγραφον τῆς Πανεπ. Συγκλήτου περὶ τῶν κομμουνιστῶν φοιτητῶν 333.—Ἀπάντησις εἰς γράμμα Μητροπολίτου Γεωργίας 340.—Ὀργανισμὸς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους 340.—Δικαστικαὶ συνεδρίαι Ἱ. Συνόδου 356.—Ἐπιταγαὶ Ἱ. Μονῶν 357. Ἱερατ. Συνέδριον Ἠλείας 357.—Διδασκαλ. Συνέδριον 357.—Δικαστικαὶ ἀποφάσεις Ἱ. Συνόδου 365.—Ἑορτὴ Ἀρχιεπισκόπου 365.—Δίκη Χιλιαστοῦ ἐν Κερκύρᾳ 366.—Διαμαρτυρία Ἱ Συνόδου διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβ. τοῦ Γ. Ε. Τ. 373.—Ἀπάντησις Ἁγίου Ὄρους 373.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ νομοσχεδίου τοῦ Ὑπ. Γεωργίας 381.—Ἔκθεσις Ἐπιτρ. Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων 381.—Πανήγυρις Ἁγ. Σπυρίδωνος 396.—Ἔγκρισις ἀποφάσεων ἐπισκ. δι'

καστηρίων 396.—Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τῆς βελτιώσεως τοῦ διαχειριστικοῦ συστήματος τῶν Μονῶν. 404.—Ἀπόσπασις Μονῶν Ἀνασύστασις Μονῆς Ἐπικύρωσις τιμωρίας 404.—Διορισμὸς ἱεροκήρυκες 405—Ἐπικύρωσις τιμωρίας ἱερέως 405—Ἀπολογισμὸς τιμαλμῶν ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως 405.—

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΚΠόλεως : 62, 70, 102, 168, 199, 236, 268, 285, 293, 302, 308, 397, 405.

Ἀλεξανδρείας : 15, 3795, 102, 112, 722, 236, 268, 285, 302, 325, 381, 388, 398, 406

Ἀντιοχείας : 62.

Ἱεροσολύμων : 62, 112, 182, 236 268, 317, 333, 341, 389.

Κύπρου : 71, 285, 317.

Κοπτικὴ Ἐκκλησία Αἰγύπτου : 407.

Ρωσίας : 23, 36, 58, 63, 78. 95 168, 182, 215, 222, 236, 254, 269, 277, 302, 333, 341, 389.

Βουλγαρίας : 24, 47, 64, 78, 95, 206, 215, 222, 255.

Σερβίας : 24, 285, 309.

Ρουμανίας : 112, 160.

Πολωνίας : 23, 37, 47, 86, 103, 119, 127, 168, 191, 237, 325, 358.

Φιλλανδίας : 38.

Τσεχοσλοβακίας : 24.

Ἐσθονίας : 38, 309.

Λιθουανίας :

Λεττονίας : 95, 407.

Ἀλβανικὴ Ἐκκλησία : 237.

Ὀρθόδοξος ἐν Ἀμερικῇ διασπορά : 39, 317, 382, 389.

ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Λατινική : 39, 53, 64, 79, 95, 103, 119, 199, 206, 222, 349, 408.

Προτεσταντισμός : 79, 86, 103, 206, 237, 382, 389, 408.

Ἀγγλικανική : 78, 407.

Αἰθιοπική : 112, 389.

Ἀρμενική : 237, 277.

ΞΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

Ἰουδαϊσμός : 79, 223, 269, 341, 350.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

σ. 86, 104, 127, 143, 207, 223, 238, 255, 269, 302, 341, 350, 358, 373, 389.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΙΑ

Εἰσφοραί. : 15, 40, 151, 207, 325. Ἄσυλον Ἁγ. Ἀνδρέου 71. Φιλόπτωχα Ἑνωρ. Ταμεῖα Ἀθηνῶν 144. ***Φιλόπτωχον Ταμεῖον Σύρου :*** 87.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σελ. 16. 32 40. 79. 80. 96. 104. 112. 120. 128. 143. 152. 160 168. 183 191. 200 207. 216. 224. 239. 255. 270. 277. 286 294. 334. 341. 350. 382. 390. 398, 410.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Μονῆς Μακαριωτίσσης προκηρύττει ὅτι τὴν 15 Ἰανουαρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὥρας 10 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θίσβης Κωνσταντίνου Γ. Κατσιμπάρδη, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς πενταετῆ ἐνοικίασιν τοῦ ἐν τῷ Μετοχίῳ Ταξιαρχῶν, περιβολίου τῆς Μονῆς ταύτης. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 1500 ἐτησίως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ διακηρύττει ὅτι τὴν 8ην Ιανουαρίου 1928 ἐνεργηθήσεται ἐπαναληπτικὴ δημοπρασία πωλήσεως τοῦ ἐν τῇ θέσει Γιαννιτσάραγα τῆς περιφερείας Ναυπάκτου ἀγροῦ τῆς Μονῆς, ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Ναυπάκτου ἐνώπιον τοῦ κ. Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ναυπακτίας ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπάκτου ὁρισθησομένου ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονομ. Ἐφόρου Ναυπακτίας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀρχιμ. κ. Ἀθαν. Κόρμαν, καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, περὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δέον νὰ φέρωσι τὰ σχετικὰ ἐγγυοδοτικὰ τὰ ὁριζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 48 τῆς 18 Μαΐου ἐ. ἔ. διακηρύξει μας συγγραφῆς ὅρων καὶ ὑποχρεώσεων, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι ἐν τῇ δημοπρασίᾳ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Προυσοῦ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1927

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι